

Institut del Teatre

2017 **MICRO** DRAMATÚRGIES

2017 MICRQDRAMATÚRGIES

Edita

Institut del Teatre, 2019

Dramatúrgies

© dels respectius autors/es

Fotografia de coberta

© Josep Escalé

Disseny gràfic i maquetació

Txeni Gil

ISBN

978-84-9803-947-4

SUMARI

- 4 La dramaturgia de la ràdio
Rafel PLANA i Carles BATLLE
- 5 El satisfecho vuelve la espalda a la fuente
Marc VILLANUEVA MIR
- 17 Long Valley
Meritxell RODRÍGUEZ
- 25 Cinquanta moviments sobre un eix vertical
Álvaro SANJUÁN
- 34 Llops
Sadurní VERGÉS
- 40 Touring
Lluc UBACH
- 48 L'altar
Esteve MULERO
- 56 Fractals
Àlex D. CAPO
- 64 EDÈN
Dobrin PLAMENOV
- 75 DEMÀ
Diana SEGURA

LA DRAMATÚRGIA DE LA RÀDIO

Rafel PLANA (coordinador del projecte)

Carles BATLLE (director de publicacions de l'IT)

La dramatúrgia, segons Aristòtil, té a veure amb la imitació —*mitjançant la representació* (!)— d'accions humanes. Aquesta *manera* d'imitar és, precisament, allò que permet a l'autor de la *Poètica* definir l'especificitat del teatre: la *representació* és el que distingeix, per exemple, el teatre de l'èpica (amb la qual comparteix *medis* —llenguatge— i *objecte* —persones que actuen en un espai i un temps determinats—)...

I, tanmateix, la representació també és present en altres àmbits: al cinema o a la televisió, on sentim i veiem l'acció. Al còmic, on veiem l'acció però també la llegim. **I encara a la ràdio, on només la sentim.** És evident, doncs, que la representació i la dramatúrgia van més enllà dels escenaris.

A la ràdio, la representació se suposa completa. Els actors *viuen* la situació en un espai ambigu al qual l'oient no té un accés visual. La representació, doncs, es construeix en l'imaginari del receptor (que, d'alguna manera, esdevé una mena de director virtual) mitjançant la veu, la música i els efectes sonors. La potència evocativa de la ràdio potser no la té cap altra disciplina dramàtica...

L'Institut del Teatre no pot ni vol ignorar una forma de representació tan *poderosa*. Una disciplina que, si bé parteix d'una llarga tradició de procediments ja testats, també obre en l'actualitat espais inèdits de recerca artística (sempre amb l'ajuda de les noves tecnologies). En aquest sentit, des de l'any 2017 impulsa l'escriptura i la posterior realització d'un seguit de petites peces de teatre radiofònic o *microdramatúrgies*. El present volum recull aquests textos (concretament els que corresponen a l'edició de l'any 2017).

Són textos deguts a la ploma d'alumnes i graduats de l'Institut, que s'han produït en el context del programa *Això és un drama*. Durant un parell de mesos, el programa es va retransmetre —amb la complicitat de l'emissora Scanner FM i el patrocini de la Fundació SGAE, Fundació Romea, Teatre Lliure, AAPDC, APDC i Panoràmic— des de l'espai de l'exposició permanent del MAE (Museu de les Arts Escèniques) de l'IT. Posteriorment, al final de la breu temporada, les lectures es van repetir, totes plegades, al teatre Romea de Barcelona.

Us recomanem que, a l'hora de llegir, tingueu l'orella ben parada!

Gràcies!

EL SATISFECHO VUELVE
LA ESPALDA A LA FUENTE

de Marc VILLANUEVA MIR

PERSONATGES > INTÈRPRETS

En aquest text no hi ha repartiment de personatges, sinó que hi va haver tres intèrprets que es repartien el text de manera lliure:

- > Neus PÀMIES
- > Laura RIERA
- > Xavier ALOMÀ
- + DIVERSES CAFETERES

Tots els fragments emprats són materials trobats. Per aquest motiu, he optat per reproduir-los fidelment, amb totes les errades que poguessin contenir.

Aquest és un material per realitzar una acció o instal·lació amb cafeteres i electroacústica. La composició dels fragments pot ser variada, i reordenada o transformada en funció del dispositiu que es posi finalment en funcionament.

FMI

La valoració de les posicions externes dels països membres ha estat una característica fonamental de les operacions del Fons Monetari Internacional des de l'origen.

FMI

Measurement of the external positions of member countries has been a central feature of International Monetary Fund operations since inception. Such measurement is conducted in the dual context of Fund responsibility for surveillance of countries' economic policies and provision of financial assistance in support of adjustment measures to correct balance of payments disequilibria. Consequently, the Fund has a compelling interest in developing and promulgating appropriate international guidelines for the compilation of sound and timely balance of payment statistics. Such guidelines, which have evolved to meet changing circumstances, have been embodied in successive editions of the *Balance of Payments Manual* (the *Manual*) since the first edition published in 1948.

SAECO

Make sure the power button is not pressed and that the machine is turned off. Check the machine features on the label on the bottom of the appliance. Lift the cover of the coffee bean hopper. Fill the container with coffee beans. Close the cover by placing it correctly on the hopper.

WEB

En promedio, los usuarios encuentran la facilidad de uso razonable de la SAECO ODEA GO. El hallazgo en realidad no se destacan por su fiabilidad ni su robustez. Sin embargo, sus opiniones están divididas.

SAECO

Remove the water tank. We recommend installing the Aqua Prima water filter (see page 8).

FMI

Page 8. The most numerous and important transactions found in the balance of payments may be characterized as exchanges. A transactor (economic entity) provides an economic value to another transactor and receives in return an equal value. The

economic values provided by one economy to another may be categorized broadly as real resources (goods, services, income) and financial items.

PREMSA

El Fondo Monetario Internacional (FMI) ha presentado hoy las conclusiones de la misión enviada a España para preparar el informe que anualmente realiza el organismo sobre la economía española. Aunque el informe definitivo está pendiente de su elaboración completa y de su aprobación por el Consejo del FMI, en las conclusiones de la misión ya hay una serie de recetas que el Fondo considera conveniente aplicar.

SAECO

The machine must be cleaned at least once a week. Do not immerse the machine in water or place any of its parts in a dishwasher. Do not use alcohol, solvents, benzene, abrasive objects to clean the machine.

INFORME

En nuestro escenario central, esperamos que el crecimiento empiece a ser positivo más adelante en el año y que se recupere gradualmente hasta el entorno del uno por ciento en el medio plazo, con mejoras limitadas en términos de empleo. El sector exterior seguramente continúe siendo el punto fuerte, pero probablemente no baste para generar un crecimiento suficientemente pujante dada la débil demanda interna.

SAECO

Do not dry the machine and/or its components using a microwave and/or a conventional oven.

WEB

Sus usuarios les resulta muy eficiente. Pero ellos no son unánimes. Ellos piensan que no se vende al precio justo. Encontrarás las respuestas a todas sus preguntas sobre la SAECO ODEA GO en el manual del usuario (información, especificaciones, consejos de seguridad, tamaño, accesorios, etc.).

USUARI

Antes tenía una cafetera de goteo, y unas Navidades la regalamos a mis padres para reyes, y desde entonces el café está mucho mejor. Sabe a café de cafetería. Tiene un depósito de agua que para una casa dura unos cuantos días (conviene usar agua mineral), un mando para hacer café, con dos bocas, por si se quieren poner dos tazas a la vez. No tiene molinillo, aunque no es mucho inconveniente ya que es muy fácil encontrar café molido para cafetera, o bien tener una tritadora aparte. Tiene también el tubo para calentar la leche, hacer espuma, y echar agua caliente para hacer té. Es fácil de usar, aunque hay que tener cuidado de apretar el mando de salida del café, porque si no, con la presión puede saltar, como me pasó una vez. No es una cafetera profesional, pero para una casa está muy bien.

SAECO

Fill the tank with fresh drinking water up to the MAX level. Reinsert the tank.

PREMSA

Los inspectores de la troika han vuelto a Madrid este martes por tercera vez para examinar la marcha de la reforma del sector bancario y evaluar el grado de cumplimiento de las condiciones vinculadas a la ayuda.

PREMSA

Los jueces ordenaron 43.858 desahucios por impago de hipotecas en 2012, según los datos del Consejo del Poder Judicial, en los que no se distingue entre primeras residencias y otros tipos de propiedades, y tiene pendientes de finalizar otras 198.076 causas.

SAECO

Insert the plug into the socket located in the rear panel of the machine and insert the other end into a socket with suitable current. Firmly push down the power button to turn on the machine. The machine performs a self-test.

USUARI

Esta es mi pésima experiencia: MUCHO DISEÑO PERO NO FUNCIONA. Compré en mayo de 2007 una cafetera marca ODEA GO. Desde que la compré la he llevado al servicio técnico seis veces a arreglar. Cinco de las veces por el mismo problema se bloqueaba el grupo de café y no funcionaba. Me puse en contacto con la sucursal SAECO de Catalunya para explicar-les el problema y la chica que me atendió me dijo que habían tenido problemas porque el café tenía que ser natural (cosa que no ponía en las instrucciones) y que no secura mucho el grupo de café porque había una grasa. Como llevaba ya un año y no salía de reparaciones y de disgustos la oficina de consumidores me dijo que con las reparaciones que llevaba exigiera una nueva cafetera. Después de pelearme con la tienda y la casa SAECO, consigo que me la cambien. Mi sorpresa es que cuando la intento poner en marcha la nueva cafetera me encuentro que tampoco funciona. Ah! y en las nuevas instrucciones han añadido que se recomienda el uso de café natural y que cada 500 cafés se ha de engrasar.

SAECO

If the dregs drawer is emptied with the machine turned off, or when the alarm light to empty the dregs drawer is not on (see page 9), the count of the coffee portions contained in the dregs drawer is not restarted. For this reason, the alarm light to empty dregs drawer may illuminate even when it is not full.

FMI

Page 9. The values of real resources and financial items are constantly subject to changes stemming from either or both of two causes:

PREMSA

Unos 10.000 jornaleros andaluces han entrado a formar parte del temible club de personas en riesgo de exclusión social. Son eventuales agrarios que cada año encontraban en esta prestación un colchón (de 426 euros mensuales durante medio año) con el que paliar sus penurias económicas, pero que este año se han quedado fuera del sistema al no poder acreditar las 20 peonadas exigibles para el cobro de este derecho.

USUARI

Bueno... Sigo con la cafetera estropeada... Sería posible que me enviaran la válvula de erogación, para poder reparar yo mismo la cafetera. Saludos.

FMI

One

The price at which transactions in a certain type of item customarily take place may undergo alteration in terms of the currency in which that price is quoted.

PREMSA

La Generalitat ha vuelto a incumplir el pago de las recetas dispensadas por las farmacias catalanas en el mes de abril, una factura que asciende a 115 millones de euros y que debía haber satisfecho hoy según el concierto firmado con el Servicio Catalán de la Salud.

FMI

Two: The exchange rate for the currency in which the price is quoted may change in relation to the unit of account that is being used.

INE

Resultados por provincia de residencia.

Nombre: LAURA

(edad media: 24 años):

Total,

250.191;

Albacete, 1.955;

Alacant, 8.704;

Almería, 2.782;

Araba, 1.295;

Asturias, 5.931;

Ávila, 940;

Badajoz, 3.429;

Balears, Illes, 4.966;

Barcelona, 37.350;

Bizkaia, 3.815;

Burgos, 2.171;

Cáceres, 2.28;...

FMI

Valuation changes are not included in the balance of payments but are included in the international investment position.

SAECO

Gracias a SAECO, combina diseño y sabores con la máquina expresso ODEA Giro plateada. Elegante, la cafetera expresso ODEA Giro no es solo un aparato para decorar la cocina, ya que es capaz igualmente de preparar deliciosos cafés. Capuccino, café latte o latte macchiato, ¡es capaz de todo!

SAECO

Place a container beneath the steam spout. Wait until a steady flow of water comes out of the spout.

SAECO

Con su función vapor rápido y su Pannarello, degusta un café con agradable espuma, o una infusión en algunos segundos. El filtro Aqua Prima, el molino de cerámica y la Optidosis de la ODEA Giro te ofrecen todo el gusto del café recién molido: podrás ajustar incluso la cantidad de café que quieres utilizar por taza. Fácil de limpiar y con una tecla Lift para adaptarse al tamaño de tus tazas, la cafetera expresso SAECO ODEA Giro va a satisfacer todos tus deseos.

PREMSA

Los recortes convierten a España en el segundo país de la Unión Europea con más desigualdades.

El endurecimiento de los requisitos académicos y el encarecimiento de las matrículas dejan a los universitarios con menos recursos al borde del abandono de sus estudios.

Seis inmigrantes, entre ellos una mujer con cáncer, sin atención sanitaria.

USUARI

Hola. Pues yo os voy a hablar un poco sobre esta cafetera porque la tiene una vecina y he podido comprobar con mis propios ojos sus facultades y características.

WIKIPEDIA

14 de mayo: Un hombre se suicida en La Ñora, Murcia, cuando iba a ser desahuciado.

6 de mayo: Se suicida un hombre cuando iba a ser desahuciado en Barcelona. Tenía aproximadamente 40 años y la comitiva judicial lo ha encontrado ahorcado. Por impago de alquiler.

3 de abril: Un hombre de 56 años aparece ahorcado en la calle diez días después de ser desahuciado en Alicante.

10 de marzo: Hospitalizado un hombre desahuciado en Jaca tras intentar suicidarse. El afectado tiene una deuda superior a 160.000 euros y suma más de dos años en paro.

4 de mayo: Muere un hombre en Oviedo tras ser detenido por resistirse a su desahucio.

21 de marzo: Se suicida un hombre en Valencia con arma de fuego, el cual iba a ser desahuciado por impago de alquiler.

5 de febrero: Una mujer se suicida en Zaragoza horas antes de ser desahuciada de la vivienda donde vivía de alquiler desde hacía más de 30 años.

13 de junio: Una vecina de Morón en estado grave tras arrojararse por el balcón de su piso.

13 de junio: Muere el anciano de 83 años que dejó de comer y de beber, deprimido por el desahucio al que se veía abocado junto a su ahijada discapacitada de 41 años.

30 de mayo: Un hombre se suicida en Cala Rajada porque iba a ser desahuciado. El fallecido dejó una nota en la que pedía perdón por no poder pagar el alquiler.

USUARI

Una preciosa cafetera con un diseño ultra moderno que queda genial en tu cocina o en cualquier lugar donde la quieras poner. El café que hace no tiene nada que envidiar al café de cualquier máquina de bar. Muy bueno, excelente.

WIKIPEDIA

6 de marzo: Un hombre de 50 años se suicida en Bilbao cuando iba a ser desahuciado por impago de alquiler.

16 de febrero: Un hombre de 68 años de edad se suicida en Calvià al perder su casa por una deuda.

13 de febrero: La comisión judicial que este miércoles se disponía a hacer efectivo el desahucio de una vivienda en el barrio de Los Ángeles (Alicante) ha encontrado al propietario, un hombre de 55 años, ahorcado en el interior.

USUARI

Dispone de dos chorros de café, con lo que no tendrás que esperar a hacer de uno en uno. También tiene para calentar la leche con vapor de agua, al igual que las máquinas profesionales. La capacidad del depósito de agua no es demasiado grande, pero si apropiada para el uso doméstico diario. En color negro y plata

lo que la hace muy elegante. De precio, creo que es algo cara, aunque merece la pena.

WIKIPEDIA

Un nuevo suicidio por desahucio el día que se estrena la nueva ley. Un hombre se ahorca en Murcia solo 45 minutos después de haber recibido un aviso de desalojo.

USUARI

Me regaló mi marido esta cafetera para el día de la madre, a principios de mayo del 2011. En un arrebató (supongo que de cariño), se gastó una pasta (450 €), porque según le dijeron era la mejor de la tienda. La marca SAECO es de Philips, lo que también da confianza. La cafetera es bastante mona, y desde luego muy cómoda. Utiliza café en grano, que pones en un depósito superior. En un lateral tiene el depósito para el agua y en el otro un depósito para los posos de café. El funcionamiento es increíblemente sencillo, programas cómo de molido quieres el café, cuánta cantidad de café quieres obtener, y le das al botón. Ella sola muele el café, lo vierte en la taza, saca los posos al depósito correspondiente y se para. Cuando no tiene agua, café, o hay que limpiar los posos, se enciende una lucecita para avisarte. Comodísimo. Yo estaba encantada con mi cafetera. Normalmente me hago dos cafés al día, pero durante los meses de Julio y Agosto estuve en el pueblo, así que solo la usé 4 meses antes de que se estropeará por primera vez y empezara mi calvario. En Noviembre de repente, dejó de salir café. Lo muele, suelta el poso, pero el café no sale. Limpié todo como pone las instrucciones y la engrasé, pero no conseguí nada, así que, como está en garantía, la envié el servicio técnico. Me la devolvieron en diciembre, tras un mes justo en el servicio técnico y, para mi sorpresa, ahora lo que no hace es moler el café, así que la vuelvo a mandar a arreglar por segunda vez. Todas las navidades sin cafetera, a mediados de enero (otra vez un mes entero en el servicio técnico) vuelve mi SAECO, esta vez con la bandeja (lo de apoyar las tazas) partida, y para más inri, al probarla veo que ¡ahora no suelta los posos! 3 averías distintas en 3 meses, ya me parece excesivo, así que una vez más llamo a Saeco-Philips y me comenta un chico muy amable que la tengo que volver a mandar al servicio técnico, que hasta que no esté tres veces allí no puedo reclamar nada. La vuelvo a enviar, con el poso de café que no ha soltado, metido dentro. Una vez que se vuelven a llevar mi cafetera por tercera vez, reclamo y hoy me llaman para decirme que «el servicio técnico dice que no hay avería, que funciona bien y que por tanto no me la cambian». Todavía no me la han devuelto, así que ni siquiera sé si ya funciona. ¿Me toman por tonta? Se buscan las mañas para no cambiar un producto que saben perfectamente que es defectuoso. ¿Acaso creen que yo iba a mandar al servicio técnico un aparato si funcionase bien? ¿Se puede permitir que te gastes casi 500 € en una cafetera y que se pase más tiempo en reparación que en servicio? En la OCU me dicen que tengo que poner una hoja de reclamaciones en la tienda donde la compré, pero en la tienda dicen que mientras se decida qué hacer con mi caso, yo tengo que darles la cafetera para que la revisen, así que seguiré sin ella, y eso en el hipotético caso de que (a la tercera va la vencida) esta vez llegue funcionando bien. Así que mi estupendo regalo se ha convertido en una auténtica pesadilla y un quebradero de cabeza. Es más, viendo los problemas que tiene, y lo mal que funciona el servicio técnico, yo me compraría otra distinta, desde luego. Seguro que por ese precio tiene que haberlas incluso mejores. Mi consejo es que NO COMPRÉIS SAECO ODEA. NO COMPRÉIS SAECO ODEA. NO COMPRÉIS SAECO ODEA.

INE:

JORGE

(edad media: 30,5 años):

Total, 187.397.

MARIA

(edad media: 49,2 años):

Total, 660.385.

RAMÓN

(edad media, 54,8 años):

Total, 138.947.

CATIA

(edad media, 29,3 años):

Total, 218.

IÑAKI

(edad media, 32,7 años):

Total, 15.999.

SAECO

When the correct temperature is reached, the machine performs a rinse cycle of the internal circuits. A small amount of water is dispensed; during this phase, the lights flash counterclockwise. Wait for this cycle to be completed.

USUARI

Hola. La Máquina la tengo en mi poder. Respecto al otro servicio técnico no tengo buenas referencias. Disculpe, pero insisto en saber si me pueden mandar la pieza de la reparación. Gracias.

FMI

The revised Manual has been prepared by the Fund's Statistics Department in close consultation with balance of payments experts in member countries and international and regional organizations (including the Statistical Office of the European Communities, the Organisation for Economic Cooperation and Development, the United Nations, and the World Bank). The process underlying the revision of the Manual demonstrates the spirit of international collaboration and cooperation, and I would like to thank all of the national and international experts involved for their invaluable assistance.

FRANÇA

En utilisant des appareils électriques, des mesures de précaution de base devraient toujours être respectées, le risque d'incendie de diminuer le décret électrique, la blessure de et/ou pour les personnes à suivre inclusive il.

ITÀLIA

Leggi l'intero indicazioni e i messaggi in questo libro di direzione e nessun'altra letteratura inclusa in questa lattina che ha riferimento a questo prodotto, prima o lavorando per utilizzare questo dispositivo.

REGNE UNIT

It does not return some warm surface in. It uses of the until of buttons.

ALEMANYA

Verwenden Sie den Code gebrochen ist, elektrische Stecker, nachdem das System zu gehen, oder irgendwie nicht Nachfrager.

Studieren Sie die folgenden Änderungen sind Änderungen an der «périphérique».

CANADÀ

Ne branchez pas lorsque les risques d'incendie, de choc électrique ou le fabricant de l'appareil est suggéré dommages. We offer shooting gear shock-sensitive. System manufacturer, cause damage.

USUARI

Vamos a ver Sr. Jesús Blas. Independientemente, de lo que hemos comentado, le tengo que decir que mi residencia está fuera de los extrarradios de Valencia capital, por lo que cada desplazamiento para llevar la máquina me cuesta dinero, de hecho entre el precio del presupuesto anterior y los desplazamientos ya llevo gastados más de 40 euros. Por eso mi insistencia en que me envíen la pieza si es posible (aunque tengan que hacer una excepción de sus procedimientos internos). Gracias.

TESTIMONI

A mí, personalmente, no me ha salpicado la crisis, aunque tengo dos hijas que no encuentran trabajo estable, con lo que algo me perjudica. Además, a mí sí me pilló la crisis de los años 90, que realmente fueron duros para mí y mi familia.

FMI

One important aspect of monetary policy in balance of payments adjustment is the link between reserve asset transactions and domestic monetary conditions. A decline in reserve assets may be associated with a current account deficit and/or a net financial outflow caused by an expansionary monetary policy.

TESTIMONI

Yo empezaría por eliminar a los sindicatos, o al menos dejar de subvencionarlos. No es normal que en un país con casi cinco millones de parados lo más que hayan hecho los sindicatos es una huelgucilla. Tienen la boca tapada por la cantidad de dinero que reciben del Gobierno. También se tendría que eliminar la negociación colectiva: ¿por qué todas las empresas de un mismo sector tienen que establecer los mismos sueldos? Que cada empresa negocie con sus trabajadores. Con esta reforma laboral se ha perdido una oportunidad para desencorsetar el sistema laboral español. Pero es que, en general, la economía española está aquejada de una intervención excesiva.

ITÀLIA

Attenzione! Questo dispositivo è ululati l'uso di un unico assurdo. Ogni, di conservare, di un altro modo per pulire che le discussioni più e il consumo, si deve esportare diventare per un mezzo al servizio di assistenza autorizzato.

REGNE UNIT

For do not submerge the car in the water. For it diminish the risk of the fires or the electric decree, do not dismantle the car.

FRANÇA

La tension de contrôle, soit correctement, correspond dans le disque avec sa tension à la tension opportun. De déjà utiliser l'eau chaude ou chauffe le récipient se remplit d'eau. Pour cela utiliser l'eau seule froid.

ALEMANYA

Bitte kontaktieren Sie, dass die Mitte des Service für die Probleme, die auf dem Tisch bedeckt waren, der oben erwähnten nicht, wenn die Lösungen informiert, dass das Problem nicht gelöst wurde.

ESTATS UNITS

The triangle of notes indicates all the important educations for the safety of the broker. Please to these cautious educations continuous to avoid some serious wound!

CANADÀ

The repair only should be made by the personnel of the authorized service. Le nombre d'aiguille avait, que seul l'action des personnels du service autorisé est.

TESTIMONI

Yo diría que la Historia necesita un empujón, no nos traerá la solución por sí sola, por supuesto el capitalismo está en crisis, el historiador Le Roy Ladurie sostenía acertadamente: «la crisis propone pero la cultura dispone», disponemos de un enorme patrimonio cultural democrático universal, incluidos sus componentes socialistas, en el que podemos apoyarnos para construir un mundo mejor. Sé que a mucha gente le asusta esta crisis y que los eternos adoradores del capitalismo tratarán de explicarnos que pese a todo tenemos mundo burgués para un buen rato, algunos repitiendo obsoletos discursos neoliberales, otros con un tono más dulzón entre progresista y conservador... son discursos cada vez más despegados de la realidad. Se avecinan tiempos propicios para quienes proponemos saltar la valla del sistema, es un buen motivo para que renazca la esperanza, el optimismo histórico.

TESTIMONI

Nosotros, como los toxicómanos con lo suyo, tenemos que aprender que para salir adelante lo primero es aceptar nuestra condición de pobres.

UMBERTO ECO

Los periódicos han perdido muchísimas funciones. Por la mañana lo hojeo rápidamente porque las noticias principales ya me las ha contado la televisión, pero continúa siendo importante por los editoriales, por los análisis, y es fundamental no leer uno, sino al menos dos cada día. Se debería enseñar a leer periódicos a la gente, dos o tres, para ver la diferencia entre las opiniones, no para conocer las noticias, eso ya nos lo dice la tele.

USUARI

Tengo mi residencia en Puzol por lo que los pueblos de Algemesí y Gandía me quedan aún más lejos. Como veo que no hay voluntad por su parte de solucionarme el problema sin que me ocasione un perjuicio económico desmedido. Tomo buena nota de ello y espero que nos volvamos a poner en contacto, bien sea yo o mi representante. Buen día.

SAECO

Gracias a SAECO, combina diseño y sabores con la máquina expresso ODEA Giro plateada. Elegante, la cafetera expresso ODEA Giro no es solo un aparato para decorar la cocina, ya que es capaz igualmente de preparar deliciosos cafés. Capuccino, café latte o latte macchiato, ¡es capaz de todo!

WIKIPEDIA

11 de febrero: Al fallecido le habían cortado el agua y la luz. Iñaki, de 56 años, murió a las 4.30 horas de la noche en Basauri y había dejado una nota a su familia en la que les decía que «no podía más».

LONG VALLEY

de Meritxell RODRÍGUEZ

PERSONATGES > INTÈRPRETS

MARC > Oriol ESCALÉ

FALCA PUBLICITÀRIA > Alejandro CÁNCER

A continuació, l'oient escoltarà un reguitzell de missatges d'àudio enviats per MARC. Depenent del lloc des d'on gravi el missatge, se sentirà un paisatge sonor o un altre. Per exemple, si camina mentre parla, si fuma, si està en un carrer on passen cotxes, si està cuinant o escoltant música a casa... A elecció de la direcció.

—Ei, Èlia! Hola, m'has trucat? He vist una trucada teva i te l'he tornada, però no me l'has agafat. Ho sento, quan m'has trucat estava dormint, eren tot just les cinc de la matinada aquí a Long Valley... Com estàs? Truca'm quan tinguis un moment, que fa molt que no en sabem res l'un de l'altre. M'ha sorprès molt quan he vist el teu nom a trucades perdudes. Tot bé? En fi... Truca'm, val? Una abraçada.

—Hola? Veig que no has sentit l'àudio, tot bé?

—Bé, suposo que no deus tenir temps de contestar... Jo no tinc temps per escriure whatsapps, prefereixo els missatges de veu, la veritat. No m'agradaven al principi, eh, no et pensis. Em feia una mica de vergonya això de parlar en directe... No ho sé, és difícil improvisar quan no tens gaire pràctica, ja saps, intentar no fer massa silencis, trobar les paraules al moment... Com ara, veus? En fi, que la conclusió és que els missatges de veu són molt més propers que els missatges escrits... I res, que m'agradaria molt poder sentir-te, la veritat. Perquè quant feia que no parlàvem? Dos anys, com a mínim! Dos anys dels de Barcelona, ja saps que vull dir. Bé, no és que ara mateix mantinguem una conversa precisament però... Què n'és de la teva vida? Segueixes a l'hospital? Jo aquí he trobat una feina en un despatx. És un despatx d'advocats, els hi porto tot el tema de la comunicació i la recepció de les visites... Com una secretària, vaja, per què enganyar-nos... Però això sí, tinc molt més temps per escriure, que és el que buscava quan vaig venir a Long Valley, de fet. Tot i que he de reconèixer que continuo tenint la sensació que em falta temps... Suposo que és inevitable, sempre en voldries més. Però no em queixo, no em queixo... Aquí puc dir que he trobat el meu lloc, sí. A més, estic vivint al puto centre de la ciutat, és genial! Per primera vegada a la meva vida puc dir que visc al centre; no com a Barcelona, que sempre vaig estar a prendre pel cul de tot... Podries venir de visita algun dia. Bé, no ho sé, truca'm primer i parlem... Però vaja, ja saps que si algun dia vols venir a passar uns dies jo puc acollir-te a casa meva. No visc sol, comparteixo pis amb dues persones més. Un músic i una pintora, ell és xilè i ella brasilera. Sí, sembla el país dels artistes, aquest, aquí tothom té temps per ser el que desitja. És un somni fet realitat, per què negar-ho... En fi... Crec que ja m'he enrotllat prou... Espero rebre notícies teves, d'acord? Cuida't.

—Èlia? No, res... Que ja han passat dos dies i no has contestat...

El cursor del missatge de veu està en blau, així que puc saber que has escoltat el missatge... O bé, també podria ser que l'hagis començat a escoltar i l'hagis hagut de parar perquè t'ha sorgit una urgència, o t'han interromput, o alguna cosa així... Podria ser. El cursor apareix en blau però en realitat no has pogut sentir-lo tot... Té sentit, sí... O potser estaves a la feina, treballant, i ha aparegut un pacient d'urgència a qui has hagut d'atendre molt ràpid, perquè era una qüestió de vida o mort, i per això no has pogut sentir els missatges del tot. Ni has tingut temps de respondre'ls perquè probablement estaves molt enfeïnada atenent a la gent... Clar, aleshores has arribat a casa tan cansada que ja t'has oblidat completament dels meus missatges, i segurament ja no sàpigues si m'has respost o no. Mira, per això t'envio aquest àudio nou, de fet, perquè te'n recordis que encara no m'has contestat... Contesta'm quan sentis això, d'acord? Vinga, una abraçada...

—Que si no vols contestar-me no passa res, ho entenc. Bé, de fet, no és que ho entengui, més aviat seria més precís dir que ho respecto. Sí. Respecto la teva decisió de no voler contestar-me. Espero, de fet, que hagis pres la decisió de no contestar-me, espero que estiguis molt enfadada amb mi, m'és igual el motiu, però que almenys estiguis cabrejada. El que no suportaria és la indiferència, que fossis capaç de passar de la meva cara... No ho sé, Èlia, no t'he fet res. Tu no em vas fer res. Vam quedar com amics, crec recordar. Ja estava tot parlat, oi? No sé perquè m'ignores, la veritat...

—Ho sento, Èlia, potser estic començant a semblar una mica maníac. Oblida el missatge anterior, d'acord? No passa res si no em contestes, només faltaria... No ho sé, des que vaig veure la teva trucada l'altre dia que no he parat de pensar en tu. No sé si hauria d'haver dit això... No pensar en tu com... Bé, ja saps, d'una manera romàntica, sinó que he pensat en tu com... No ho sé, com una persona? Sí... En fi, no té cap sentit res del que estic dient. Estic pensant que probablement m'haguessis contestat al primer whatsapp de veu, però com segueixo insistint, la bola de neu es va fent més i més gran, i quan jo més insisteixo tu més m'ignores, i quan tu més m'ignores, jo més insisteixo... I així fins l'infinít... No ho sé, Èlia, no em jutgis. Feia dos anys que no sabia res de tu i de sobte trobo una trucada perduda teva al mòbil. I després res, silenci. No ho sé, és normal que em corrogui la curiositat, no? En fi... Fes el favor de contestar, encara que sigui amb una mísera emoticona. Si us plau.

—Val, val, d'acord, me n'acabo d'adonar: et vas equivocar. Sí. Et vas equivocar. No volies trucar-me en realitat, em vas trucar per error... Disculpa la meva ment, que sempre li agrada muntar-se pel·lícules, ja ho saps, però no puc evitar pensar quines deuen haver estat les circumstàncies per les quals et vas equivocar a l'hora de trucar-me. Perquè la gent sol escudar-se en un «ho sento, em vaig equivocar» i així ho solucionen tot, però el que oblidem sovint és que darrera de cada error o equivocació hi ha una intenció encoberta. Si em permets, em dispenso a revisar en veu alta les circumstàncies possibles en les quals es va produir el fatídic error... circumstància número u. No, espera, t'ho classificaré amb diferents àudios.

—Circumstància número 1. Estaves pensant en mi. D'alguna manera, pel motiu que sigui, estaves pensant en mi, i vas fer allò que fem tan sovint sense voler admetre-ho de buscar el meu contacte al

mòbil i quedar-te'l mirant senzillament per recordar una època en la qual trucar-me era normal. I aleshores sí, per equivocació, em vas trucar... Bé, aquesta la veig bastant factible... Però seguim.

- Circumstància número dos. Anaves a trucar al teu xicot actual, o xicotota potser, ja que crec recordar que cap al final em comentaves que tenies ganes de provar-ho amb alguna noia, no? En qualsevol cas, aquesta «persona» probablement tenia un nom que comença igual que el meu. No ho sé, Marina, Mario, Maria, Marta, Marçal, Marcel... O un altre Marc! Qui sap... La qüestió és que l'anaves a trucar a ell o ella però per error em vas trucar a mi. No em fa especial il·lusió aquesta opció, però també és una altra possibilitat, sí.
- Circumstància número tres... Vas trucar-me tota borratxa perquè em trobes a faltar però en l'últim moment te'n vas penedir. Aquesta també em mola bastant.
- Circumstància número quatre: la teva neboda petita va agafar-te el mòbil i va començar a fer de les seves... Els nens, ja sabem com són.
- Circumstància número cinc: anaves a trucar la teva mare! Exacte! Anaves a trucar la teva mare i vas prémer Marc per equivocació... Perquè Mare està just a sota de Marc, suposo que ho has entès. Però és molt estrany que sigui la primera vegada en dos anys que et passa... Mmm... no, no m'acaba de convèncer...
- Circumstància número sis: et van robar el mòbil mentre anaves al metro, cosa que t'ha passat bastant sovint, aquesta vegada segurament per haver-te adormit després de tantes hores de feina a Urgències, algú et va robar el mòbil, estava esborrant els teus contactes quan de sobte, per error, em va trucar a mi, i per això ara no respons cap dels meus missatges, perquè no és el teu mòbil, si no el d'un altre. En el cas que no siguis l'Èlia, per favor, fes-m'ho saber, escriu-me un missatge que digui que m'he equivocat, que no ets ella... O no, millor que no, tant és, perquè podries ser tu mateixa fent veure que ets una altra persona, que ja et conec jo a tu... Molt llesta ets...
- Però espera que no estic encara. Circumstància número... He perdut el compte. Tant és. Jo crec que seria plausible (obro un breu parèntesi per parlar de la paraula "plausible", l'entenem pel context, però realment t'has parat a pensar mai què vol dir realment? Ni puta idea, la veritat). En fi... Què deia? Ah, sí! Deia que seria "plausible" una situació límit. Potser estaves volant en un avió segrestat per terroristes i la última persona del món amb qui desitjaves parlar era jo, indubtablement... Però, aleshores, com és que encara funciona el mòbil i segueixes tenint Whatsapp si l'avió i tot el que hi havia dins es va desintegrar en un xoc letal contra el pic d'una muntanya a 4.000 metres d'altura? No, potser no estaves en un avió, potser estaves senzillament en el teu lloc de feina a l'hospital com un dia qualsevol de la teva vida gris i un volat del cap va entrar amb una escopeta de calibre 12 i us va pelar a tots, i els teus pares són els qui ara tenen el mòbil, i no són capaços de destruir-lo perquè encara estan en estat de xoc... Però... D'altra banda... Si això hagués passat, les notícies d'una massacre en un hospital haguessin arribat fins aquí... Oblida això de la massacre, massa ampul·lós... Posem per cas que t'anaves a suïcidat. No et jutjo, eh, a tots ens pot agafar aquest rampell en un moment o altre, la vida de vegades fot puto fastig, tant aquí com allà, això no canvia per molt temps que tinguis, suposo. Posem per cas que estaves a punt

de fer-ho, que estaves a punt de... No ho sé, llençar-te dalt a baix d'una cinquantena planta, posem per cas, des del pis més alt d'un gratacel. En el moment en el que mires al cel agafes el mòbil i em truques per acomiadar-te de mi... Però quan fots una ullada a baix t'ho repenses, i decideixes que serà millor morir un altre dia. I aleshores, és per això que no em respons cap de tots els putos àudios que t'estic enviant, per vergonya, perquè t'avergonyeixes d'haver pensat en suïcidar-te i no haver tingut els collons de fer-ho, i ara vols fer veure que aquesta petita anada d'olla teva no ha passat per poder seguir endavant amb la teva vida avorrida i mediocre... Sí, jo crec que és la possibilitat més coherent, a la fi.

—Saps? Una cosa sí que no canvia, i és aquesta capacitat que tens per fer que sembli un putò psicòpata i un paranoic. Gràcies, Èlia. Gràcies per fer-me perdre la dignitat una vegada més.

—Ei, mira, he estat pensant que m'és igual que no em responguis. He anat al psicòleg (sí, ara vaig al psicòleg perquè aquí tinc temps per anar-hi) i m'ha fet veure que si m'obsessiona tant que no em responguis és perquè hi ha alguna cosa que no vaig acabar de tancar del tot bé amb tu. Encara no sé què és exactament. Quan ho sàpiga et faré un altre whatsapp de veu perquè puguis no respondre'm. O potser no, potser tinc sort i faig net de cop i volta i ja no em molesto ni a explicar-t'ho. I aleshores seràs tu la qui em faràs whatsapps de veu i seré jo qui passi de tu. O no, no. Jo no soc tan cruel ni fred com tu, jo sí que et respondria, i tindriem una conversa cordial i amistosa, com les que tenen la resta d'exparelles sanes del món, si és que existeixen o han existit mai. Fi del monòleg.

—Ei, Èlia, hola... Tranquil·la, si és que escoltes els missatges, pots estar tranquil·la, val? Aquesta no és una nota de veu per fer-te sentir malament. Ho sento, val? Em sap greu, ja saps que no suportó que m'ignorin. És el que em crispa més... Suposo, espero i desitjo que no ho facis expressament. No. Pensaré que no és així... Intentaré... No enfadar-me. No té sentit que m'enfadi. Si no respons és per alguna cosa... Els teus motius deus tenir. No m'hi poso amb això. Però has d'entendre tu també que em va trastocar d'alguna manera veure el teu nom una altra vegada a la pantalla del mòbil... I no és just, saps? Jo estava molt bé aquí. De fet, hi estic molt bé aquí. Pels missatges de veu et semblarà que m'estic tot el dia plorant per tu... Però vull que et quedi clar que no és així. Són rampells que m'agafen de sobte, quan me'n recordo. Però la resta del dia faig vida normal, la vida que jo vull portar. Aquí a Long Valley sóc feliç perquè aquí realment tinc tot el temps que necessito. Saps que dormo vuit hores cada dia? Saps que em llevo cada dia a les sis del matí? L'hora justa per veure la sortida del sol. Aquí puc veure cada dia la sortida del sol anant a dormir a les 28 hores de la nit, per dir una hora raonable. Sí, és el que té afegir sis hores de més al dia. Saps quin és un altre avantatge de viure aquí? Que mentre tu deus tenir ara mateix... Trenta un anys, jo tot just en tinc 28, i això que vam néixer al mateix any. La meua esperança de vida és més curta, sí. La mitjana d'edat aquí em sembla que deu rondar els seixanta anys, però no serà un problema perquè ja hauré tingut temps de fer tot el que volia fer. Mentre que tu amb vuitanta encara necessitaràs una altra vida per viure tot allò que no has tingut temps de fer. Parlo de coses quotidianes. Aquí tenim temps de fer tot allò que a Barcelona o a les altres ciutats del món mai teníem temps de fer: posar una rentadora, doblegar la roba neta, apuntar-nos a un curs d'anglès, dedicar una hora al dia a llegir...

Les hores que vulguis, ens en sobren sis!... La veritat és que no entenc... El que no entenc, Èlia, és per què... Per què no vas voler venir amb mi quan se'ns va presentar la oportunitat...

—Perdó, se m'ha tallat l'àudio. No sé què li passa a aquest putó mòbil, de vegades fa coses estranyes. Et deia que... Ara no sé què et deia. El cas... Ah, sí! En realitat, reescoltant el meu últim àudio el que volia era puntualitzar un tema. Sí... El que volia dir és que en realitat no es tracta d'acabar la vida havent fet moltes coses, si no d'haver-te sabut organitzar de tal manera que hagis aconseguit ser aquell qui volies ser. Jo a Barcelona no era més que un pària... Tu ho saps. M'aixecava a les tres de la tarda, me n'anava a dormir a les mil, sortia massa sovint, fumava... Segueixo fumant, però menys. La qüestió és que no escrivia, no trobava temps durant al dia per concentrar-me. Tothom es pensava que jo era un gandul, tu et pensaves que era un gandul, però des de quan has vist tu un gandul tan estressat com jo? Perquè en realitat jo no era un pària, senzillament era una qüestió de duració de cicles vitals. Ja t'ho vaig dir, Èlia, a mi vint-i-quatre hores per un sol dia se'm fan molt curtes. T'ho deia i te'n reies de les meves ocurrències estúpides i inútils. Però mira, ves per on, tenia raó. Aquí m'aixeco a les sis del matí, me'n vaig al gimnàs, esmorzo tranquil·lament, me'n vaig a treballar, dino tranquil·lament, faig un cafè, em distrec una estona per la tarda, que dedico a l'oci, i quan arriba la nit em poso a escriure, després d'haver mirat alguna pel·lícula, clar. Escric unes tres o quatre hores. Aleshores me'n vaig a dormir, dormo vuit hores i l'endemà torna a començar, fresc com una rosa a les sis del matí altra vegada. Aquí he descobert que si tens temps d'acomplir el teu cicle vital durant el dia, tot se't posa a lloc. Jo només necessitava sis hores més, que el dia tingués trenta hores. Aquesta ha estat la solució a tots els meus problemes. Em sap greu si vaig ser egoista marxant, però aquí soc qui realment vull ser. Paro un moment que porto massa estona xerrant.

—Bé, m'estava fumant un cigarret i he estat pensant... Per cert, saps que aquí els cigarrets són una mica més llargs? Perquè aquí els cigarrets sí que duren el que han de durar. Allà se'm feien curts. En fi... Què era el que et volia dir...? Ah, sí. El que et volia dir és que he estat pensant... I realment potser sí que tenies raó quan deies que a Long Valley no hi encaixaries... Realment, es nota quan algú no està fet per dies de trenta hores. Van més cansats, estan estressats, enfadats... No aguanten gaire, de seguida que se n'adonen que no estan bé, tornen per allà on han vingut. Però, tot i així... No ho entenc. No ho entenc, perquè tu sempre t'estaves queixant. Vull dir, que sempre et queixaves que no tenies temps per fer no sé què, que et faltava temps per acabar no sé quina altra cosa... No ho sé, jo crec que tu tens el mateix cicle vital que jo, que a tu també t'anirien bé aquestes trenta hores. Ja t'ho vaig dir, i ho segueixo pensant... No ho sé, Èlia, sento tot aquest rollo que t'he estat fotent, però és que mai he entès perquè vas voler seguir vivint en un món de vint-i-quatre hores per dia. Quin sentit té prioritzar quan pots fer tot el que vols fer? Què intentaves demostrar-te, que podies encaixar? Que podies amollar-te a unes normes preestablertes arbitràriament per la naturalesa i el cosmos i ser la senyora perfecta que accepta el seu trist i absurd destí? Ho sento, no vull que sembli que t'estic atacant... No ho faig. Suposo que... Suposo que no vull acceptar un no. No podia... Ho sento si vaig pressionar-te massa en algun moment. De veritat que ho sento.. Suposo que només volia que tinguéssim una mica més de temps per nosaltres. En fi, que si algun dia et ve de gust, fes-me un truc, o un àudio de veu. Em

faria molta il·lusió saber alguna cosa de tu, com et va la vida i aquestes coses, ja saps... Cuida't molt, Èlia, va. Un petó.

Sona la falca publicitària de Long Valley, acompanyada d'un fil musical estil bossa nova o música d'ascensor que et recorda constantment que «tot va bé».

FALCA

Situado en la punta más meridional de la Isla de Hornos y del archipiélago de la Tierra del Fuego, en la zona austral de Chile, se encuentra Long Valley, el punto más meridional de la civilización. A solo cinco horas de vuelo desde Buenos Aires, Long Valley es el lugar perfecto para todos aquellos que no se sientan cómodos en otras latitudes más convencionales.

Con todos los servicios y comodidades de otras ciudades del mundo, como Nueva York o Londres, Long Valley es la única urbe en el planeta que posee un horario más dilatado que el resto. Su situación geográfica privilegiada permite a sus habitantes disfrutar de tres horas más de sol y tres horas más de noche. Así, pues, Long Valley es el lugar ideal para la conciliación familiar, laboral y de realización personal.

Imaginar cómo sería tu día si tuviera 30 horas en lugar de 24 ya no es necesario, aquí, en Long Valley, es ya una realidad.

CINQUANTA MOVIMENTS
SOBRE UN EIX VERTICAL

d'Álvaro SANJUÁN

PERSONATGES > INTÈRPRETS

HOME > Jaume VINYES

DONA 1 > Gemma VILALLONGA / Anna BERTRAN

DONA 2 > Marta DíEZ

HOME

Cinquanta. Pedro F. va caure, el vint-i-set de maig de 2003, d'una alçada de setanta-cinc metres en un accident laboral. En van ser testimonis Joan P. Bálmez, trenta-set anys, periodista, i Joan T., nen.

DONA 1

Quaranta-nou.

HOME

Quaranta-vuit a quaranta-cinc. Joaquín G. va baixar les escales de casa seva un dia de març amb la intenció de comprar una mica de fruita. Quan va tornar al portal de casa seva, vint-i-dos minuts més tard, la seva bossa contenia, en ordre alfabètic:

DONA 1

Anxoves, un pot. Benzodiazepines, un blíster.

DONA 2

Cuscús, en \ quantitat desconeguda.

DONA 1

cinc-cents grams.

HOME

Degas, un quadre al pastel.

DONA 1

Quaranta-quatre. El pastel de Degas havia lliscat pel tub de residus d'un edifici de Marsella, ocult en una bossa on es podia llegir «Q 6 guió X guió 1».

DONA 2

Cuarenta y tres. El cuadro, más tarde, subió la escalinata de acceso del palacete en el que su portador, Antoine R., tenía cita con una servidora de ustedes, Margarita de la Torre.

DONA 2 (Cont.)

Habiendo yo recibido de él el lienzo de marras, procedí, debía hacerlo, a eliminar cualquier rastro que en él pudiera haber dejado el citado *monsieur* Antoine.

DONA 1 i HOME

A la torre, torre, torre, a la torre del reloj, ya se suben los pastores pa' quitarse la calor. La pastora Margarita y Antoñito, su pastor, tienen cita a mediodía en la torre del reloj. A la torre, torre, torre, a la torre del reloj, ya se suben los pastores pa' quitarse la calor.

HOME

Quaranta-un. Procedirem a descriure, a efecte de pública informació, el tres objectes el coneixement dels quals és

necessari per a la formació d'un judici assenyat sobre els punts que ens ocupen. Quaranta, el quadre robat: \ el pastel de Degas...

DONA 2

Hurto fue, que no robo, alimaña imperecedera. Sea tu boca justa con \ la verdad.

DONA 1

Degas's cake!

HOME

Manzanas traigo. Trenta-nou: el quadre, mío es, tuyo no, representa una escena de l'òpera *Don Giovanni* de Mozart\, i la finíssima diagonal ascendent amb què el pintor va representar el cor de figurants obre pas a una meravellosa captació de l'ambient líric.

DONA 2

¡Gran amigo! ¡Una alma gemela, me atrevería a decir...!

DONA 1

Se me parte el alma mía cuando veo anochecer; que, si no es con Margarita, ni la noche noche es.

HOME

¿Dónde has ido, Margarita

DONA 1

¿Dónde esperas, mi pastor?

HOME

Que ya es más de medianoche,

DONA 1

que ya canta el ruiseñor.

HOME

Que es el día y es la hora,

DONA 1

que se huele la traición.

HOME

Que aquí me has abandonado.

DONA 1

non te quiero yo a ti, non.
En la torre, torre, torre,

HOME

En la torre del reloj,

HOME (Cont.)

tienen cita los pastores
y se masca la tensión.

DONA 1

tienen cita los pastores
y se masca la tensión.

DONA 2

Treinta y nueve. \ ¿Puede alguien por favor proceder a la descripción de mí?

DONA 1

Treina y ocho. L'altre: el senyor Antoine, trenta anys: mort a Marsella, llençat al mar, desaparegut. El quadre de Degas va passar, doncs, a mans de doña Margarita de la Torre\, una pobra perduda sense ofici ni benefici, d'edat inconcebible.

HOME

¡Arráncate!

DONA 2

¿Es que nadie piensa en los niños? Mío es el cuadro, míos son los beneficios. Yo soy la heredera de las Luces, la heredera natural de la escena operística cuyos réditos, por lo tanto, me pertenecen solamente a mí.

HOME

Trenta-cinc. Joaquín G., la seva bossa, les seves anxoves i el seu Degas remunten la pujada dels Marfils fins a arribar a la casa de Martina T., seixanta-vuit anys, morta.

DONA 1

Morta a la cuina amb una pistola de matinada pel majordom.

DONA 2

Jo no he fet res.

DONA 1

Et puc donar allò que busques.

HOME

Tss! Pèrfidament.

DONA 1

Et puc donar allò que busques.

DONA 2

Puc vendre el Degas.

DONA 1

Jo soc la serp del món. Et puc proporcionar riqueses sense fi, glòria i reconeixement arreu.

HOME

Podem donar-te anxoves, benzodiazepines, allò que cerques ho farem créixer i ho multiplicarem.

DONA 2

Doneu-m'ho. Meu és.

DONA 1 i HOME

La pastora Margarita ha matado a su pastor, ya se cuece la venganza que se sigue a la traición. A la torre, torre, torre, a la torre del reloj, ya se sube la pastora pa'l castigo de rigor.

DONA 2

He seguido vuestros consejos, he visto mi hacienda multiplicada y mi fama asegurada. Nada más me queda por hacer, pues, y nada os debo. Idos, y sed felices.

HOME

Encara podem fer molt més per tu. Si trobessis un venedor, podries comprar-li coses amb els diners que tens. Aleshores, series posseïdora.

DONA 2

Coneixes cap venedor que treballi per aquí? M'agradaria ser posseïdora.

DONA 1

Venc, venc, venc! Venda! Si algú té res a comprar, jo li ho puc vendre! Soc venedora! Atenció, venc coses! Si algú vol posseir res, jo soc la persona adient per fer-ho possible!

HOME

Vint-i-set. El quadre de Degas resta amagat als ulls de tothom.

DONA 2

En la torre, torre, torre, en la torre del relox, ya se fragua mi fortuna y se me pierde la razón. Deme usted a mí los campos que pudiere poseer, que yo quiero ser su dueña y le puedo pagar bien.

DONA 1

Poc pas que crec que pugui pagar, amable camperola. Què té?

DONA 2

En tinc cent.

DONA 1

Fet! Felicitats, és vostè posseïdora.

DONA 2

¡Oh gozo inacabable, oh dulcísima emoción!

DONA 1

Vint-i-quatre.

HOME

Vint-i-cinc.

DONA 1

¿Que seguim un ordre? Jo m'ho vaig inventant.

HOME

Vint-i-cinc. Margarita de la Torre, filla de ducs, és ara una feliç posseïdora.

DONA 1

Meravella!: ja no hi tenim poder, sobre ella. La seva alegria és tan clara com el cristall.

HOME

És alegre perquè és ignorant. Coneix l'emoció de la possessió, però desconeix la que comporta la venda.

DONA 2

La pastora Margarita ha perdido la razón: ha comprado aquella torre que decían del relox. En la torre, torre, torre, en la torre del relox, ha enterrado Margarita al que fuera su pastor.

HOME, DONA 1 i DONA 2

A la torre, torre, torre, a la torre del relox, ya se suben los pastores pa' quitarse la calor.

HOME

Què vol, què desitja?

DONA 2

No res. Tot ho tinc, res no em manca.

DONA 1

Soc la serp del món. Escolta't aquest home, perquè sé que et pot proposar un tracte molt favorable.

DONA 2

Tothom em proposa tractes de favor. Soc famosa, jo: Margarita de la Torre.

DONA 1

Ah! No sabia que eres tu.

HOME

Perfidíssimament.

DONA 1

Ah! No sabia que eres tu.

HOME

¡Dale!

DONA 1

Aquest home ve a proposar-te una compra.

HOME

I per què no la hi proposo jo?

DONA 1

Puente de plata.

HOME

Però ella no fuig.

DONA 1

Ni volem pas que ho faci. És la nostra presa.

HOME

És la seva pròpia presa.

DONA 1

¡Epa! Hagan sus propuestas.

HOME

Volem proposar-te una compra.

DONA 2

Ja n'he fet moltes, jo, de compres. Soc posseïdora.

HOME

Noop: una venda. Que ens venguis tu coses a nosaltres. A canvi dels teus béns, podem proporcionar-te diners.

DONA 1

Nooo. Els diners són la millor cosa que hi ha. Si els hi donem, ens en quedarem sense i serem infeliços.

DONA 2

Jo voldria tenir diners. Què voleu, a canvi dels meus béns?

HOME

Poca cosa. Què tens?

DONA 2

Tinc això.

HOME

Fet! Aquí tens els diners.

DONA 1

Dinou. Pedro F. va caure, el vint-i-set de maig de 2003, d'una alçada de setanta-cinc metres en un accident laboral. En van ser testimonis Joan P. Bálmez, trenta-set anys, periodista, i Joan T., nen.

HOME

Divuit. Margarita de la Torre va baixar un dia les escales del seu palau amb la intenció d'assotar uns servents.

Vint-i-sis minuts més tard, les tornava a pujar. Una joveneta l'esperava al costat de la porta, amb una mirada pèrfida.

DONA 1
Hola!

HOME
Tsss.

DONA 1
Hola!

DONA 2
Buenos días tenga usted. ¿Qué desea?

DONA 1
Desitjo fer-la feliç.

DONA 2
Mi dicha es la suya. Soy muy empática, yo. ¿Es usted feliz?

DONA 1
Yo le traigo la felicidad.

DONA 2
Pero ¿qué le falta a usted?

DONA 1
Siempre he deseado pintar.

DONA 2
Como Degas?

DONA 1
Como de acuarelas.

DONA 2
Es usted muy solitaria, ¿no es así?

DONA 1
Soy pèrfida.

DONA 2
¡Ah! En ese caso, déjeme que la desperfidifique.

HOME
No hay desperfidificación posible. Aquí la señorita es pèrfida por naturaleza. Finge desear el bien del prójimo, pero en realidad solo es capaz de atraer la desgracia hacia sí. Es la serpiente del mundo.

DONA 2
¿Nos conocemos, acaso?

DONA 1
Nos conocimos.

DONA 2
¿Quién mató a Pedro F. en accidente laboral?

DONA 1
Jo no.

DONA 2
¿Quién posee el Degas robado?

HOME

Jo no.

DONA 2

Antoine, ladrón de profesión, fue muerto y su cadáver, arrojado al mar. ¿Fuisteis por ventura vosotros los autores de tamaña falta?

HOME

Jo no. Potser la dama que m'acompanya...

DONA 1

Va ser ella! L'aristòcrata descarada. La traïdora, la netejadora de rastres, la perduda.

DONA 2

¿Ella? ¿Quién es ella?

DONA 1

Ella ets tu.

DONA 2

¡Oh!

HOME

Així és. Et vam tornar allò que no era teu, però la teva traïció no te la podem tornar.

DONA 2

La meva traïció és passada, la meva empatia és present. Gaudeixo de fama i de reconeixement, gaudeixo de possessions i de riqueses. Els meus negocis sempre han estat pròspers, d'ençà que la serp del món és amb mi. Tot allò que tinc és meu; i no posseeixo res que em sigui aliè.

DONA 1 i HOME

La pastora Margarita ha llegado a su reloj. Cuando marque el mediodía ha quedado con Antón. Cuando luce el sol amargo, cuando aprieta la calor, la pastora Margarita ha de ver a su pastor. El engaño está completo, no se puede desdecir, pues perezca quien perezca la traición se ha de cumplir. El que roba y lo robado, el robado y el ladrón, se comparten el destino de quien pierde la razón. A la torre, torre, torre, a la torre del reloj, ya se suben los pastores, pa' quitarse la calor.

||

LLOPS

de Sadurní VERGÉS

PERSONATGES > INTÈRPRETS

ELLA > Mariantònia SALAS

ELL > Ignasi GUASCH

ELLA: T'he vist de lluny.

ELL: Què hi fas aquí?

ELLA: M'he guiat pel clar de lluna.

ELL: Has vingut sola?

ELLA: El bosc és frondós i ombrívol, però t'estaves dempeus en aquesta clariana.

ELL: No et faig por?

ELLA: Si me'n fessis no m'hauria acostat.

ELL: M'agrada el teu jersei vermell.

ELLA: M'han cridat l'atenció els teus ulls grossos, la teva boca grossa, les teves orelles grosses, els teus ullals llargs i esmolats.

ELL: T'he espantat una mica.

ELLA: Aquesta nit s'ha escapat el colom blanc que em feia companyia.

ELL: Els coloms fugen quan els arriba l'hora.

ELLA: L'agafava entre les mans i me l'acostava al pit. Em sentia segura al seu costat.

ELL: T'has despertat, ves a saber per quin neguit, i ja no hi era.

ELLA: He tingut un somni. Potser un malson.

Pausa.

ELL: On és, ara, el teu colom?

ELLA: L'he vingut a buscar. S'ha escapolit cap aquesta direcció.

ELL: Has caminat molt, portes els mitjons als turmells i les sabates enfangades.

ELLA: Tens sang als ullals i una ploma blanca agafada al pelatge espès.

ELL: Ha sigut un bon àpat.

Pausa.

ELLA: Ha gemegat?

ELL: Ha gemegat una bona estona. L'he asfixiat abans d'arrencar-li el cap d'una mossegada.

ELLA: T'has cruspit el meu colom blanc.

ELL: Ja no et feia falta. I jo tenia molta gana.

ELLA: Podria exposar-te al meu pare. Podria cridar.

ELL: Tot el poble vindria a buscar-me.

ELLA: Tothom recordaria el dia de la gran cacera. Cada any farien un festa per commemorar la captura del llop. Serviria d'advertència als joves dels perills d'acostar-se a les feres.

ELL: Sé on amagar-me.

ELLA: Penjarien cartells per tota la contrada. La teva foto apareixeria a cada fanal, a la porta de cada taverna. El meu pare cridaria el sometent per linxar-te. Et trinxarien per haver gosar degollar el meu colom blanc.

ELL: Tinc un bon amagatall.

ELLA: Ensenya-me'l.

ELL: No seria prudent.

ELLA: Porta'm al teu cau daurat.

ELL: M'he menjat el teu colom blanc.

ELLA: He somiat que ho faries.

ELL: Què més has somiat?

ELLA: Com saps que he somiat més coses?

ELL: Tots els coloms han de ser devorats un dia.

ELLA: He somiat que em portaries al teu amagatall, que m'hi sentiria a gust, que ja no me'n voldria moure. He somiat que els nostres dies volarien, escamesos per la combustió del vi i la poesia. He somiat que et faries vell i el teu pèl prendria el to de la boira, dels dies de grisalla. Per divertir-me un dia t'esquilava i perdies tota la força. (*Silenci.*) No dius res?

ELL: Per què t'acostes?

ELLA: Dubtes? Et faig por?

ELL: Per què t'acostes?

ELLA: Al somni envellies, però jo em mantenia jove. Sempre era la mateixa. La que ara et llepa les restes de sang dels ullals assassins.

ELL: Aviat es despertará el poble.

ELLA: Al final em cansava de tu, m'avorria de la teva bondat paternal. Al final t'esquarterava.

ELL: Necessito explicar-te la meva història.

ELLA: L'he sentida massa vegades.

ELL: T'avorreixo.

ELLA: M'han cridat l'atenció els teus ulls grossos, els teus llavis grossos, les teves orelles grosses...

ELL: Per què has vingut?

ELLA: Ets el Rei Mides, ets Jesucrist, ets Hamlet, Leonard Cohen i Samsó. Ets tot allò que em fa ombra i se m'ennuega.

ELL: Parles d'un temps passat. La sang dels ullals se'm va assecar. No sé quin gust trobes rellepant-la.

ELLA: Vaig netejar-te-la. Però com un càncer mal extirpat torna a reproduir-se. Et raja a doll pel morro i per les galtes.

ELL: Em sento estranyament lleuger.

ELLA: Després d'esquarterar-te et vaig buidar les entranyes d'ossos. Més tard et vaig cosir.

ELL: Per què m'has fet tornar?

ELLA: Els ossos que vaig trobar dins teu no han de romandre en silenci. He d'honorar-los un a un abans d'enterrar-los. Els guardo a la caseta del jardí, al costat de la destal esmolada i els llibres de poemes.

ELL: No tornis a convocar-me.

ELLA: He de parlar per la Reina Mides, per Maria Magdalena, per Ofèlia, Janis Joplin i Dalila. Cada os que vaig trobar dins teu porta el seu nom gravat.

ELL: No es van resistir a l'encant dels meus ullals.

ELLA: T'has cruspit el meu colom blanc.

ELL: En vindran d'altres.

ELLA: Ja no tens cap poder damunt meu.

Silenci.

ELL: Per què ho vas fer?

ELLA: Et vaig salvar de la ira dels pobletans dient-te Germà Llop.

ELL: Els vas mentir per mi.

ELLA: Els vaig dir que era jo qui t'havia seguit. Això és veritat.

ELL: Per què vas salvar-me?

ELLA: Només jo t'he d'esquarterar.

ELL: Preferia el linxament dels pobletans.

ELLA: No vull viure banyada en or, ni ser la perdonada, la suïcida del riu, la folla, la protegida.

ELL: Al bosc n'hi ha d'altres com jo.

ELLA: No et puc sofrir.

ELL: Deixa'm anar.

ELLA: T'he vist de lluny. M'han cridat l'atenció els teus ulls grossos, la teva boca grossa, les teves orelles grosses, el teus ullals llargs i esmolats.

Pausa.

ELL: Et portaré al meu cau. T'esgarrinxaràs les cames. Potser el jersei vermell que portes se t'estriparà si se t'enganxa a alguna branca.

ELLA: Em cobriràs amb el teu pelatge espès. Envelliràs al meu costat. Jo em mantindré jove. Arribat el dia, hi tornaré, com les altres vegades. Amb la destal et faré un tall dels testicles a la gola.

ELL: Quan deixaràs de convocar-me?

ELLA: Ho faig a cada lluna plena.

ELL: Només «soc» si em crides.

ELLA: M'he de guiar per aquest bosc humit i impenetrable.

ELL: Aparec a voluntat teva des que em vas obrir en canal. Em vas prendre la vida i et vas quedar amb la pell a la mà.

ELLA: Encara no has patit prou per tot el mal que vas fer.

ELL: Vull reparar les meves faltes.

ELLA: Vas causar estralls que no pots reparar.

ELL: Visc a prop d'aquí.

ELLA: Danys que s'han perpetuat.

ELL: Anem.

ELLA: Abriga'm, la mullena em cala els ossos.

ELL: Es fa de dia, aviat començarà la cacera. Ja sento els gossos, cosins meus, traïdors.

ELLA: Quan ens trobin els diré que t'he seguit jo, que ets el meu Germà.

||

TOURING

de Lucas UBACH

PERSONATGES > INTÈRPRETS

USUARI > Beth BARDAJÍ

HOME > Gerard BOSCH

DONA > Laia BOHIGAS

ESPAI DE LA INTERPRETACIÓ >

Espai sonor: Jordi Rabascall

Sona un clàxon insistentment.

HOME

Ja va! Ja va!

USUARI> Nord.

[Camines cap a la porta, però està tancada. No pots obrir-la.]

USUARI> Mirar butxaques jaqueta.

[Mires a butxaques jaqueta. No hi ha res.]

USUARI> Mirar sota del barret de la tauleta del rebedor.

[Mires sota del barret. Hi ha una clau.]

USUARI> Utilitzar clau.

[La clau obre la porta i surts al passadís. El passadís té una moqueta infecta i està decorat amb un paper de paret amb un estampat que sembla beure de l'expressionisme abstracte americà. A l'est hi ha dues portes, A i B, i les escales. A l'oest hi ha l'ascensor.]

USUARI> Oest.

[Oest.]

USUARI> Cridar ascensor.

[Entres a l'ascensor. A dins hi trobes una dona vestida amb jersei de punt i texans i sabates de taló raonable. A mesura que baixeu sentis cada vegada més fort el soroll del clàxon.]

USUARI> Aturar ascensor.

HOME

Fa temps que ho sé. Em mataré anant en cotxe amb el meu pare. Ell i jo al cotxe, ningú més, anant cap a casa seva i derrapant per l'asfalt i sortint per la cuneta d'una carretera de mala mort del Vallès Oriental. Res espectacular, tot molt íntim, cap testimoni. Una distracció banal del vell —serà un camp de sègol? Un radar amagat que em vulgui mostrar? Indicis de neu als cims del Montseny?—; això mateix, una distracció banal, una frenada instintiva i mal calibrada i au! Travessem descontrolats els límits del lateral i enfilem cap un declivi amable —de poc pendent— però implacable, que va cap avall i ens arrossega amb ell. Tot molt a càmera lenta. Caiem molt a poc a poc, com un clip fet en *stop motion*; però rotund i inevitable, com la gravetat (o els impostos). Directes a un sòlid contundent —una roca, un arbre, un fotut tòtem indi, jo què sé— que atura la nostra caiguda i que deforma el morro del vehicle, acotxant el xassís sobre les nostres cames de paper. Simultàniament, a poc a poc, els cinturons rebenten les meves costelles i el pit del vell,

que buida d'oxigen els seus pulmons i fa que esquitxi de flegma el volant; els ulls —els seus— són perforats a consciència per vidrets del parabrisa i els caps —els de tots dos— s'estoven contra els airbags (el meu crani sembla una figa madura que s'obre quan cau de l'arbre, el rostre del meu pare un retrat de Francis Bacon). A poc a poc, sí, caiem a poc a poc, però la dinyem de cop. Fin, caput. De cop. I tot això seguint el ritme arnat d'una de les cançons country del John Denver, que és l'únic puto cd que el meu pare posa quan condueix. Ens estimbem justament quan sona l'única cançó animada que té el malparit. Com si se'n rigués de nosaltres.

Deus pensar que estic boig. Però és que estic cagat de por. I per això et dec fer aquesta impressió. Perquè tinc por. I pel cafè. No ens hem vist mai, oi? (*Silenci.*)

Aquesta sensació va venir de sobte. Als 17. Aquesta sensació... Va aparèixer com una certesa absoluta, com un guió del futur. Com si jo no controlés res. Un temor sense cap fonament, ja ho sé, ja ho sé... Però no has tingut mai aquesta sensació? Llavors era més fàcil fer el cor fort i pujar al cotxe. Sacsejava el cap —com fas tu ara— i em deia a mi mateix: «estàs xalat, va, deixa't d'històries». (*Pausa.*) Ara... ara el problema és l'edat. Abans es distreia —«aquí venia jo amb els amics, allà està abandonat fa temps», etc.— i jo li deia: «papa!» i ja. Ara són menys les badades, però els anys no perdonen. L'observo de reüll quan em porta a casa seva i encara que només mira endavant i es distreu menys, veig com rumia, com pastura al seu camp interior, i penso: «ens estimbarem avui». (*Pausa.*) Morirem plegats, ho sé; ell havent viscut 36 anys més que jo, amb la pau dels ignorants. No et sembla fotudament injust!? (*Pausa.*) Morir amb el teu pare és una putada. No pot ser que es mori igual un de 32 que un de 68. Ni tan sols em donarà temps a oblidar-lo, com fan els altres.

[Dona intenta prémer de nou els botons de l'ascensor.]

USUARI> Impedir accés a quadre de maniobres.

[Dona intenta obrir les comportes de seguretat.]

USUARI> Apartar-la de comportes de seguretat.

[Dona et colpeja el pit amb els punys i et fa perdre l'equilibri. Estàs a punt de caure.]

USUARI> Agafar mans de dona.

[No pots agafar mans de dona, té més força i potència que tu. Et colpeja repetidament. Caus. Et colpeja repetidament a terra. Sagnes per les genives. Dona allarga el braç per prémer el botó de la planta baixa.]

USUARI> Agafar cama de dona.

[Agafes cama de dona. La desequilibres i cau.]

USUARI> Arrossegar dona.

[La dona intenta repetidament donar puntades de peu al teu cap. Encerta en un dels intents; et fa saltar dues dents. L'ascensor trontolla amb violència amb les sacsejades de la dona, sembla que ha de caure i ella s'espanta. Deixa de colpejar-te, s'aferra als sòcols metàl·lics de l'ascensor.]

USUARI> Aixecar-me.

[T'aixeques lentament. Ella comença a cridar. Crida molt fort. Et rebenta un timpà.]

USUARI> Tranquil·litzar dona.

HOME

No cridis, no cridis, perdó, han estat els nervis. Soc inofensiu. Sé que no ens podem quedar aquí indefinidament i sento moltíssim entretenir-te d'aquesta manera... Dona'm cinc minuts, només cinc minuts. Que estic cagat, dona. Que estic segur que avui és el dia. Que avui és definitiu. M'hauria de tancar a casa i dir que no em trobo bé, però és l'aniversari de ma mare i ho celebrem tota la família. He d'anar-hi, sí o sí. I ell ja està aquí fa una estona, el sents? (*Sona el clàxon.*) Només estic guanyant temps. Però ja em calmo. (*Pausa.*) Mira. (*Desplega un paper.*) Això és el que ens diem quan... Això que t'he explicat no és del tot així sempre... De vegades, quan passa al meu cap —l'accident—, no morim de manera immediata i ens resten uns minuts per posar-nos al dia. Perquè no ens podem moure amb les cames enclastades a la ferralla, saps? No podem fugir l'un de l'altre. Aleshores nosaltres —el pare i jo—, que gairebé no ens parlem mai, estem obligats a acomiadar-nos mentre agonitzem. De vegades això em terroritza més que morir. (*Pausa llarga.*) Avui m'ho he preparat. He pensat que potser si m'ho preparo em calmaré i faré el cor fort... T'importaria...?

DONA

Vols que llegeixi.

HOME

Només la part on posa «papa».

DONA

Vols que faci del teu pare.

HOME

Si no et fa res...

DONA

Després marxem.

HOME

Sí.

(*Pausa.*)

DONA

Val. Ho faig i sortim d'aquí.

HOME

Eh?

DONA

Que sí, que sí. Ho fem i prems el botó. Va.

HOME

D'acord. Començo jo.

DONA

Ja ho veig. Va.

HOME

Papa?

DONA

Sí, fill?

HOME

Com estàs?

DONA

No em puc moure. Les cames... Mira què he fet.

HOME

Sembles un retrat del Francis Bacon.

DONA (*interromp*)

Un moment. Això li diries?

HOME

Pots llegir?

DONA (*bufa*)

M'alegro d'haver-te donat una tan bona educació, fill meu. (*Pausa.*)

HOME

Sí, gràcies, però /

DONA

Tu tampoc fas bona cara. Tens... a a l'orella, tens... Surt com una mena de supuració blanca /

HOME

Això? No... Dues esgarrapades de res. No-no pateixis.

DONA

Tu sempre estàs bé. (*Pausa.*) Em preocupa el teu germà.

HOME

Com?

DONA

Aquella noia no li convé. Se l'endurà lluny. I ta mare què?

HOME

Deixa'l estar ara, el meu germà!

DONA

M'agradava l'altra. L'altra ens feia sushi.

HOME

No us en va fer mai, de sushi.

DONA

Deia que ens en faria.

HOME

Vols... vols fer el favor d'estar amb mi?

DONA

A casa estem orgullosos de tu, fill.

HOME

No cal que ens acomiadem... Sí, jo també de vosaltres... (*Pausa.*)

DONA

Quin desastre. La teva mare em matarà. La camisa nova... Segur que pensa que ho he fet a propòsit.

HOME

Com vols que pensi això.

DONA

Segur que ho pensa.

HOME

Ens canviem quan tornem. (*Silenci.*) Saps? No recordo haver-te vist mai despullat.

DONA

Ummm?

HOME

Vull dir que no tinc cap record del teu cos.

DONA

No es deu haver donat la situació... Quin tipus de pare ensenyaria als seus fills la xorra!? És important això ara!?

HOME

Parlo de la intimitat, papa, de la nostra intimitat.

DONA

I que té a veure la intimitat amb veure'm la xorra! No t'entenc. I em fa molt mal l'ull!

HOME

És pels vidres, en tens uns quants de ben clavats. No parpellegis, que te'ls fiques més endins i plores. (*Pausa.*) Era una manera de dir-te que mai no hem fet res plegats.

DONA

Estem morint junts.

HOME

No... És igual. Deixa-ho córrer. Sempre fas el mateix. Sempre li dones la volta al que dic.

DONA

Vols que te l'ensenyi ara?

HOME

Què? No!

DONA

Ets marica?

HOME

Que no entens res? No ploris.

DONA

El cap m'esclatarà.

HOME

Estigues tranquil.

DONA

M'avorreixes.

HOME

Què dius, papa? Què et passa? Va, parlem.

DONA

Inútil.

HOME

Papa?

DONA

T'O-DI-O.

HOME

Et fa mal el cap?

DONA

Jo era lliure, saps? No és culpa meva, això no és culpa meva. Fins als 18 vas ser el meu problema. Després ja no. I continues aquí. Fuck you, little piece of shit. LOL. *(Pausa. Ella interromp.)* LOL? Què vol dir LOL?

HOME

És el que ell diu. LOL. Sempre acaba així. Després d'això silenci. Primer el seu, sense comiat ni res, després vaig jo. Una de les meves costelles em forada un pulmó. Pneumotòrax. *(Pausa.)* Em segueixes? Sempre que parlem em diu el mateix i acaba igual. Cagant-se ell en mi sense cap motiu abans de morir. Descontrolat. I jo tampoc puc dir-li el que vull. No puc decidir mai. Em segueixes? Prefereixo que sigui de cop. *(Silenci.)*

DONA

Puc marxar ja?

HOME

Sí... És clar... *(Prem el botó.)*

L'ascensor arriba a la planta baixa. Un corredor allargassat amb un terra ronyós de marbre beix. Està parcialment en penombra perquè dues de les tres làmpades estil victorià que han d'il·luminar la porteria estan foses. La dona obre frenèticament la porta de l'ascensor i corre espaordida en direcció est a la sortida. Els talons raonables semblen telegrafiar un missatge de socors.

USUARI> Est.

[Surts al portal. Pare t'espera al costat del cotxe.]

USUARI> Entrar al cotxe.

[Pare entra a cotxe i pica amb la mà la teva cuixa esquerra. Arrenca cotxe i prem *play* al reproductor de cd.]

USUARI> Sortir.

Desitja guardar la sessió? *(Se sent una tecla.)*

El cotxe arrenca i sona Thank God I'm a Country Boy, de John Denver.

L'ALTAR

d'Esteve MULERO

PERSONATGES > INTÈRPRETS

SLATER > Jaume RICART

ELOR > Marc DOMINGO

DONA, INFORMACIÓ, MILLER I VELL > Carla VIDAL

SLATER

L'inici de la meua aventura va començar un matí primaveral i deliciós. Poc que sabia com acabaria la meua vida després d'aquells dies tan estranys! El dia que va començar tot m'havia afaitat amb la vella navalla esmolada del meu pare i tenia les galtes més suaus que mai. Després de tancar el gos al jardí (estava esveradíssim!) caminava cap a la feina, feliç de poder fer aquesta primera passejada matinal pel meu estimat poble, North Ambrose. És un poble petit però decent, tranquil. Cantussejava... Springsteen? *(Pausa de 7'.)* No! Guerra? *(Pausa de 7'.)* Tampoc. Astley? *(Pausa de 7'.)* Bé, és igual! Cantussejava alguna cosa. Era un plaer sentir-se viu. Però aleshores vaig xocar amb un estrany homenet que anava vestit estrofolàriament, amb una llarga gavardina blava. I aleshores em barra el pas i em diu...

ELOR

Disculpi, estimat senyor ben plantat: podria indicar-me com puc arribar a l'Altar de Baz-Matain?

SLATER

Com diu?

ELOR

Baz-Matain.

SLATER

Un altar?...

ELOR

...de Baz-Matain.

SLATER

No hi ha altars per aquí. Ni tampoc em sona res que es digui... així.

ELOR

Gràcies de totes maneres.

SLATER

I em va saludar educadament i va marxar. Baz-Matain... L'home d'aspecte estranger es devia haver equivocat de poble! North Ambrose és tan petit que tots els habitants sabem quins carrers hi ha, quins comerços, cases... I jo... Jo que portava en el meu estimat poble des del dia del meu naixement! I aquell individu extravagant... Es veia ben bé que era foraster. La següent trobada va ser aquell mateix dia. A l'hora de dinar encara em sentia inquiet i vaig decidir anar a fer un tomb. I quan just estava a punt d'oblidar el trasbals del matí...

ELOR

Hola!

SLATER (*espantat*)

Ah! Hola!

ELOR

Com anem?

SLATER

Com que com anem?

ELOR

Ho he trobat.

SLATER

Com que ho ha trobat?

ELOR

No ha estat fàcil però ho he trobat.

SLATER

On?

ELOR

Doncs just al costat del Temple d'Obscurs Misteris d'Anubis! Li hauria d'haver preguntat pel temple. Però no hi vaig caure. Em sonava que estaven junts.

SLATER

Quin temple?

ELOR

El Temple d'Obscurs Misteris d'Anubis. No, no ens fem competència, no! Ells es dediquen a la màgia negra i a cicles de fertilitat, ja sap... Res a veure amb nosaltres!

SLATER (*indignat*)

Escolti, porto tota la vida vivint aquí i mai no /

ELOR

Oh, vaja! Si no m'espavilo faré tard a la cerimònia! Adéu!

SLATER

Com que... Quina cerimònia? Eh! Eh! I va marxar corrents. Altar de Baz-Matain, Temple d'Obscurs Misteris d'Anubis... Qui s'atreviria a arrendar locals a grups satànics?! Al tornar a casa li va caure una bona esbroncada al gos: no havia parat de bordar en tot el sant dia! Més tard, sopant, vaig tenir ocasió de comentar l'afer satànic amb la meva esposa, que és una dona molt assenyada.

DONA

Bé, estic segura que en el nostre poble no hi ha cap culte d'aquest tipus. L'Associació de Botiguers de North Ambrose no ho permetria. I encara menys l'Agrupació de Pares i Mares o el Centre Parroquial! Som gent civilitzada, una comunitat que conservem el bon gust, la decència i la geometria!

SLATER

Tens raó!

DONA

Sens dubte aquest senyor de la gavardina blava s'ha equivocat de poble. Tots aquests temples irreverents deuen estar a South Ambrose.

SLATER

Podria ser.

DONA

I tant que podria ser! Allà tenen bars, cinemes i, fins i tot, una discoteca! Elements de mal viure. Si jo fos poc cristiana m'instal·laria a South Ambrose.

SLATER

Què puc dir? Estimo la meva dona. Sempre troba la manera de tranquil·litzar-me. Que Déu li beneeixi el seu gloriós sentit comú. Seria una presidenta excepcional. En fi, amb aquella conversa i una bona nit de son reparador, vaig aconseguir assossegat-me. I la setmana va acabar tranquil·la. Dissabte vaig anar a pescar i diumenge vam visitar els meus sogres. Però dilluns...

ELOR

Hola!

SLATER

Verge Santa!

ELOR

Crist Crucificat!

SLATER

Déu Meu Senyor!

ELOR

Per la Forca de Satanàs!

SLATER

Pari d'una vegada!

ELOR

Em preguntava quan ens tornariem a trobar! Com li va tot?

Pausa breu.

SLATER (*astut*)

Bé... I a vostès? Com van les coses pel Temple de Buzz McTain?

ELOR

L'Altar de Baz-Matain? Doncs, miri, més o menys... Per ser sincer, tenim alguns problemes.

SLATER

Ah, sí?

ELOR (*greu*)

Sí... L'alcalde Atherhotep ens ha amenaçat de revocar-nos la llicència perquè diu que no complim els reglaments amb els voluntaris. Però, és clar, sap què passa? Que ens estem quedant sense candidats! Ens els roben! I justament els Papa Legba-Damballa, que estan a dues portes, acaparen candidats que ni tan sols són voluntaris! Què podem fer?

SLATER

Sembla un bon problema.

ELOR

Doncs esperi que aquesta encara és millor: el nostre Sacerdot Suprem amenaça d'abandonar-nos si no aconseguim resultats ben aviat. És un sacerdot de setè grau... Només Llucifer sap on podem aconseguir-ne un altre de setè grau!

SLATER

Ostres...

ELOR

I aquí entro jo! Volen jugar brut? Molt bé! Jo també jugaré brut! Ahir a la nit van destituir l'Icharius i em van escollir com a nou Director!

SLATER

Els està reorganitzant?

ELOR

No només els reorganitzo! També m'han assignat un —una—... Quina hora és?

SLATER

Les 8 hores i 43 minuts.

ELOR

Merda! Faig tard! Adéu!

SLATER

Anem a pams: a North Ambrose hi ha un col·lectiu de cultes sospitosos que tenen sacerdots i l'alcalde els està donant llicències! Això és possible? És un poble tan petit... Si conec a tothom! Potser eren moviments clandestins que havien subornat l'Ajuntament... Vaig agafar el telèfon, furiós. (*Truca per telèfon.*) Informació?!

INFORMACIÓ

Hola, bon dia.

SLATER

Vull el telèfon de l'Alçat Vals Mountain!

INFORMACIÓ

No tenim cap telèfon de cap Altar Baz-Matain.

SLATER

I dels Papa Legba-Dallonsis?

INFORMACIÓ

Et trobes bé, James?

SLATER

Estic a mil milles de trobar-me bé!!! Un segon! El nostre alcalde no es diu Adermo... Aherdo... Aminto... Com sigui! És el senyor Miller! Informació, connecta'm amb el Miller!

INFORMACIÓ

Ara mateix. (*Truca per telèfon.*)

MILLER

James! Bon dia!

SLATER

Res de bon dia, cuc infecte!

MILLER

Cuc infecte?

SLATER

Jo et vaig votar!

MILLER

Per l'amor de Déu, James, t'has de tranquil·litzar! Respira, home, respira. (*Sentim exercicis de respiració de l'Slater.*) Ets un home d'allò mes excitable. Molt bé. I ara diguem: què et passa?

SLATER

On s'amaga l'Arbre de Louis Mouran? I el Temple no-sé-què? I l'alcalde del nom estrany... I... I... Bf... (*Exercicis de respiració.*)

MILLER

Amic meu, t'han enganyat. Al poble no hi ha cap organització sospitosa. Jo no ho permetria! Estàs bé, James?

SLATER

Sí... Sí...

MILLER

Penjo que tinc reunió amb l'Agrupació de Floristes. Jo diria que tindrem la Quaresma més acolorida de tota la història de North Ambrose! Fins aviat!

SLATER

Vaig sortir abans de la feina. Tornava cap a casa capficat, preocupat... I aleshores vaig veure lluny, a l'altra punta de la plaça, una familiar gavardina blava. Vaig córrer com un boig fins que el vaig aconseguir atrapar...

ELOR

No puc aturar-me ara mateix! La cerimònia està a punt de començar i he de ser-hi a temps. Tot és culpa del Ligian, aquell ximple... Com pot ser que un astròleg graduat cometi un error d'una setmana sencera en la conjunció de Balança amb Saturn? Però no importa, farem la cerimònia, encara que ens faltin voluntaris...

SLATER

Puc venir?

ELOR

Com diu?

SLATER

Ja que els falten voluntaris...

ELOR

Seria un cas sense precedents.

SLATER

M'agradaria molt venir.

ELOR

No crec que sigui correcte... Així, sense cap preparació ni res...

SLATER

No tindrè cap problema.

ELOR

Molt bé, d'acord! Doncs afanyem-nos.

SLATER

Vam caminar pel Carrer Major fins al centre del poble. Allà, vam tombar una cantonada i vam seguir recte uns 200 metres fins a tornar a girar cap a l'esquerra. Després vam retrocedir un bloc de pisos i, novament, ens vam encaminar cap a la plaça. No hi ha cap camí més directe?

ELOR

Oh, no! Aquest és el més senzill. Si sabés les hores que vaig trigar a arribar-hi el primer cop...

SLATER

I vam continuar caminant: a vegades retrocedíem brusquement, fèiem cercles al voltant d'un estanc, tornàvem a transitar carrers pels quals ja havíem passat, creuàvem el poble del dret i del revés, sempre passant per llocs que jo coneixia perfectament. No obstant, a mesura que queia el sol i el dia es tornava fosc, el canvi constant de direcció em va començar a desorientar. És estrany... Qui diria que em podia perdre en el meu propi poble! Vaig començar a buscar els noms dels carrers però els girs inesperats no m'ho permetien. Quan pensava que érem al Passeig Principal vaig adonar-me que no hi havia ni els bancs ni els arbres. Vaig aconseguir veure el rètol. Hi deia «Via Ventricular». Aquesta Via no existia a North Ambrose! Tampoc hi havia fanals ni cap llum a les cases. Els negocis em van començar a resultar estranys i vam aturar-nos un segon davant d'un edifici d'una sola planta. A la porta hi havia escrit, amb lletres gòtiques: «Temple d'Obscurs Misteris d'Anubis». El meu misteriós acompanyant em va fer una mirada còmplice, em va dedicar un somriure sincer i vam continuar.

VELL

El tens?

ELOR

El tinc! I ha vingut per pròpia voluntat!

SLATER (*crident*)

Disculpeu però prefereixo marxar! Sisplau, que marxo! No! No! Què feu?! No! NO! (*Pausa.*) Recordo moltes figures i dagues i punyals retorçats i brillants. També recordo una llum blanca il·luminant un altar de marbre. Vaig intentar desfer-me del mar de mans que m'agafaven per tot el cos i que m'empenyien cap a l'Altar. Volia córrer. Però no me'n vaig sortir.

ELOR

Ara ja no pots marxar. Tots estem llestos. Podem començar!

SLATER

Com us podeu imaginar, em van esbudellar. Va ser horrorós... Maleïda sigui la meva curiositat! Ara podria estar sopant tranquil·lament amb la meva dona. En fi, què hi farem. I aquí estic, al lloc de Tornada. És aquell lloc on cada cop que vens et sembla impossible haver-lo oblidat. I ara és aquell moment en què et demanen com vols tornar al món... I contestaré que vull ser el meu gos. Què passa? Surt a la muntanya cada dia, menja bé, persegueix gats... I segur que quan el burro del James aconsegueixi que li treguin les entranyes, podré dormir cada nit amb la meva dona! L'estimo tant... La vida pot ser, senzillament, fantàstica.

FRACTALS

d'Alex D. CAPO

PERSONATGES > INTÈRPRETS

A > Dafnis BALDUZ

B > Ignasi GIMENO

- A: Bé, entro en el bar...
- B: Encara corres. Hi ha més gent.
- A: I m'assec. A la taula del fons.
- B: No. A la barra. Proba de relaxar-te.
- A: El cambrer s'apropa.
- B: Cambrera.
- A: I em diu:
- B: «Què vols?»
- A: «Una cervesa». Mentrestant, a la meva dreta algú s'ha assegut.
- B: És una noia? Acaba d'arribar. Ulls negres. 1,72. Cabell ondulat. No està malament...
- A: Em mira.
- B: D'acord, però furtivament. Aprofita. «És el moment».
- A: «He de comunicar-me». He de comunicar-me... ¡Ja ho sé! ¡Ja ho sé!
- B: Vinga. Comunica't.
- A: «Et convido a una cervesa.»
- B: «...Ja tinc una cervesa.»
- A: No està funcionant.
- B: Intenta-ho una altra vegada. Comunica't.
- A: «Vols sortir amb mi?»
- B: «Què dius?»
- A: «Que si vols sortir amb mi. És una pregunta molt senzilla. No pots arribar aquí, així, y pretendre que no passi res...»
- B: I un home s'aixeca.
- A: Tres hores de gimnàs al dia.
- B: Des de ja fa uns quants anys. Des de la taula del fons.
- A: Què?
- B: S'aixeca. Des de la taula del fons. I ve cap aquí.
- A: Ha deixat la seva parella a la taula. I ara s'apropa a nosaltres. A ella. Ulls negres. 1,72. Li parla a ella:

B: «L'està molestant?». Però qui contesta ets tu:

A: «I a tu què t'importa?»

B: «Coneixes aquest paio?»

A: «Això no és cosa teva. És una qüestió entre ella i jo.»

B: «Mira xaval, a molestar a fora...»

A: «Que et donin pel cul!»

B: I el temps s'atura.

A: El cop és imminent. El sento. L'estic sentint... S'apropa lentament. Com a càmera lenta...

B: Ràbia, anys als seus dits...

A: I aquella expressió a la seva cara... Ja no es un ciutadà normal...

B: Ho sents? L'alarma s'ha disparat.

A: Sí. Persistent, incisiva, pesada.

B: Finalment a la teva cara. Contacte. Es fa fosc. La foscor final.

A: Però l'alarma encara sona!

B: Persistent, incisiva, pesada

A: Em desperto!

B: Encara sona.

A: Estic suant...

B: I atures el despertador.

A: I finalment, l'alarma para.

B: Tranquil. Respira. ¿Ha estat només un somni?

A: M'aixeco. Per una punta del llit.

B: T'aixeques. Camines, pesat. Et vesteixes.

A: Miro per la finestra.

B: No n'hi ha, de finestres.

A: Hòstia puta... Em poso l'uniforme. I agafo el clauer... Per què és tan petita aquesta habitació?

B: Decideixes sortir.

A: Però... No. No vull sortir.

B: Sí. Surts. Obres la porta.

A: Tinc un clauer del Mickey Mouse...

B: Tanques. Recorda, és la número 36. I passadís amb catifa. Més portes. I un ascensor.

A: Soc en un hotel?... Crido l'ascensor.

B: Espera.

A: Què?

- B:** La porta de l'ascensor s'obre. Entres. Després es tanca.
- A:** Uns segons i la porta s'obre. Surto de l'ascensor.
- B:** I passadís amb catifes i una porta molt gran.
- A:** De vidre. Resta oberta. M'arreglo l'uniforme, entro amb un paquet a la mà... I una carpeta de metall.
- B:** Què ets, agent de correus?, missatger?, repartidor?
- A:** He d'entregar un paquet. A un tal Sr. Grimau.
- B:** Entres. És una oficina. Ella és en primer terme.
- A:** No pot ser... Ulls negres. 1,72. Cabells ondulats...
- B:** Sí. Ho sembla. Com a mínim és idèntica. També hi és ell, al final del passadís.
- Tres hores de gimnàs al dia. Camines cap a ell.
- A:** Què m'està passant?
- B:** Tots et miren. A sobre del seu escriptori, un rètol: Sr. Grimau
- A:** «Què m'està passant?»... Riuen?
- B:** Pot ser ja estaven rient quan entraves, un acudit d'aquests privats. Tranquil. Entrega el teu paquet i surt d'aquí...
- A:** «Jo només vull saber què m'està passant.»
- B:** Vinga! Deixes el paquet sobre la taula.
- A:** Li dono la carpeta perquè signi el rebut.
- B:** Jo l'agafo. I no em miris amb aquesta cara, que semblés un nen poruc. Escric a la carpeta.
- A:** «Només vull... només vull saber què m'està passant!»
- B:** «Seu. Només tens un problema de comunicació. El teu cas és poc habitual. Hauré de consultar-ho... amb un col·lega amb més experiència que en aquest tipus de casos.»
- A:** No ho entenc... On sóc?... És... és una consulta?
- B:** «Estàs construint el teu món des de dins. Això està clar. Intenta comunicar-te. Parlar amb la gent. De coses senzilles, per començar. Del temps. Del futbol. De coses així.»
- A:** Veig l'escriptori. Damunt hi ha un rètol: Dr. Grimau.
- B:** «Pren aquestes pastilles i torna d'aquí una setmana.»
- A:** M'aixeco. Amb la recepta que has escrit. Vaig cap a la porta. Molt lentament. Surto al carrer. Tot això... Va massa ràpid... Per què em miren tots al carrer?
- B:** Canvien de vorera.
- A:** Serà millor que marxi a casa.
- B:** D'acord. Ja ets a la porta. Amb el teu clauer del Mickey Mouse a la mà.
- A:** Obro la porta.

B: Què veus?... Què passa?... Per què has tornat a sortir?

A: No... No es casa meva!

B: No pot ser. És el mateix número 36. És la clau. El mateix clauer... T'ho estàs inventant?

A: No... Jo...

B: Entra i digue'm què veus!

A: D'acord, d'acord, ja entro...

B: Tanca la porta.

A: El pis és molt gran. Tot sembla molt nou, de disseny. Només hi ha una tauleta petita de vidre. I un televisor. Engegat.

B: Què més?

A: Sobre la tauleta hi ha unes ratlles de... Sembla una pols blanca... És farla? També pastilles. Moltes. De colors. Ampolles buides. Semblen de whisky.

B: Em sembla que... ara ho entenc...

A: Doncs jo no!!!

B: Ves a la finestra.

A: No n'hi ha, de finestres.

B: Sí que n'hi ha, una. A la teva esquerra. Molt gran.

A: Com ha...? Però si no hi era!

B: Ves a la finestra. ¿Què veus?

A: El marc és molt gran. M'hi podria asseure. M'hi assec.

B: De pressa. Dignes-me, què veus?, què penses?

A: La ciutat. No penso en res. Per què em passa això? Espera!

B: Què passa ara?

A: La televisió està engegada.

B: Sí. Fan un programa de sobretaula...

A: I parlen... parlen... sobre la comunicació. Dos convidats. L'un li diu a l'altre:

B: «Comunica't home!»

A: «No es tan senzill. Està demostrat, el llenguatge...»

B: «Intenta-ho. Comunica't.»

A: Em parles a mi?

B: «Això intento!, però es inútil...»

A: «Deixa'm en pau!»

B: «Vinga! Estem en màxima audiència! Comunica't!»

A: No ho suportó més!

B: Espera!. No corris. D'acord. Tant se val.

A: Crido l'ascensor.

B: Però baixes per les escales.

A: Corrent.

B: Surts al carrer.

A: «He de comunicar-me». Per què he de comunicar-me?...

B: No hi ha ningú al carrer... On vas?

A: No ho sé. A qualsevol lloc...

B: A la dreta. Una porta. Hi ha gent a dins. Un bar.

A: Bé, entro al bar...

B: Encara corres. Hi ha més gent.

A: I m'assec. A la taula del fons.

B: No. A la barra. Intenta relaxar-te.

A: El cambrer s'apropa.

B: Cambrera.

A: I em demana:

B: «Què vols?»

A: «Una cervesa», mentre observo. A la meva dreta algú s'ha assegut.

B: És una noia? Acaba d'arribar. Ulls negres. 1,72. Cabell ondulat. No està malament...

A: Em mira.

B: D'acord, però furtivament. Aprofita. «És el moment.»

A: «He de comunicar-me». He de comunicar-me... Ja ho sé!... Ja ho sé!

B: Vinga. Comunica't.

A: «Et convido a una cervesa.»

B: «...Ja tinc una cervesa.»

A: No està funcionant.

B: Intenta-ho una altra vegada. Comunica't.

A: «Vols sortir amb mi?»

B: «Què dius?»

A: «Que si vols sortir amb mi. És una pregunta molt senzilla. No pots arribar aquí, així, i pretendre que no passi res...»

B: I un home s'aixeca.

A: Tres hores de gimnàs al dia.

B: Des de ja fa alguns anys. Des de la taula del fons.

A: Què?

B: S'aixeca. Des de la taula del fons. I ve cap aquí.

- A: Ha deixat la seva parella a la taula. I ara s'apropa a nosaltres. A ella. Ulls negres. 1,72. Li parla a ella:
- B: «L'està molestant?». Però el que contesta ets tu:
- A: «I a tu què t'importa?»
- B: «Coneixes aquest paio?»
- A: «Això no és cosa teva. És una qüestió entre ella i jo.»
- B: «Mira xaval, a molestar a fora...»
- A: «Que et donin pel cul!»
- B: I el temps s'atura.
- A: El cop és imminent. El sento. L'estic sentint... S'apropa lentament. Com a càmera lenta.
- B: Ràbia, anys als seus dits...
- A: I aquella expressió a la seva cara... Ja no es un ciutadà normal...
- B: Sents? S'ha disparat l'alarma.
- A: Sí. Persistent, incisiva, pesada.
- B: Finalment a la teva cara. Contacte. Tot es torna fosc. El fosc final.
- A: Però l'alarma encara sona!
- B: Persistent, incisiva, pesada.
- A: Encara sona?
- B: Sí. Encara sona.
- A: És com si fos a dintre meu...
- B: Però malgrat aquests sons que se't fiquen a dins, malgrat el batibull de la gentada del carrer, malgrat això, a dintre, al bar, no massa lluny, hi ha una parella. Un home i una dona. I Parlen tranquil·lament...

||

EDÉN

de Dobrin PLAMENOV

PERSONATGES > INTÈRPRETS

R > Laura DOMÉNECH

A > David AGUILAR

LA VEU D'X > Veu distorsionada de l'autor

Tots dos es troben en un pis abandonat. Les finestres estan recobertes de fusta que permet, amb prou feines, veure des de fora la llum molt dèbil i càlida de l'interior. Ella (R) ha revolucionat el sistema i Ell (A) és un anarquista. So d'un telèfon mòbil.

R: T'he dit que desconnectessis el telèfon de seguida que ens hem escapat.

A: I ho he fet. Està desconnectat. Inclòs el xip, mira, el tinc aquí.

R: Contesta.

A: Ho dius de veritat?

R: I tant que ho dic de veritat.

A: Sí? No sé de què m'està parlant. D'acord. Ens tenen. Venen. (R plora.)

A: Es pot saber què et passa?

R: No estic preparada per morir tan jove, hòstia.

A: Què?!

R: Ho has arruïnat tot, no ha servit de res. No has servit de res. (El plor es barreja amb la cançó Aire libre, de Lucien Belmond. El plor desapareix.)

A: Senyor president? Sí, no, no m'he equivocat, miri: li volia comunicar que tenim en mans un projecte que pel seu país i tots els altres és bo però vostè i els seus no volen que surti endavant. Sap qui soc? Sí, no..., no importa com hagi aconseguit el seu telèfon, no. Doncs jo sí, vostè té una veu preciosa, senyor president. No! No pengi, doni'm uns segons, no pengi que tinc el que vol. No l'estic mani... (Apart.) No hi ha manera. (Al president:) No, no vindran pas. Miri, és que a mi no m'importa una merda, senyor president. Sí. Doncs miri, per última vegada: vol que no es publiqui el material? Doncs el que ha de fer és sortir en públic i dir-li al poble, cantar-li, tots i cada un dels informes que tenen amagats de... ha tancat. M'he passat, oi?

R: Sí. La idea era fer una broma.

A: Ja...

R: En fem una altra?

A: De...

R: Trucada? Trucada, no?

A: Segur? Tenim molta feina a fer. A qui?
R: Amb ell no ho tornem a intentar, no?
A: No serà divertit.
R: Sanitat?
A: Això no existeix.
R: Com va la descàrrega?
A: Ja l'he desbloquejat. En qualsevol moment hi haurà un altre boicot. Va. A qui truquem ara?
R: T'agrada, eh?
A: Què?
R: T'agrada jugar.
A: Què vols?
R: Ets una porca trapella, oi que sí?
A: Què? Sí.
R: Una porca trapella.
A: Soc una porca entremaliada i juganera. Sí.
R: I què?
A: Què?
R: Què més ets?
A: Soc llest.
R: Ah.
A: Sí.
R: Ets llesta?
A: Sí.
R: Molt llesta?
A: Més llesta.
R: Més llesta que la meva idea de llesta?
A: Més llesta que totes les idees de llesta.
R: Ah.
A: I saps què?
R: Què?
A: Soc perillosa.
R: La porca és entremaliada, llesta i perillosa?
A: Ho és. I els faré enrabiatar com gossos.
R: Ara són ells els qui ens van al darrere nostre, oi?
A: Sí.

- R: Però no ens atraparan.
- A: Ni de conya.
- R: Ningú vol que el mosseguin.
- A: Serem herois.
- R: Què faràs?
- A: Ho rebentaré tot.
- R: Ho rebentaràs tot, porca?
- A: I més.
- R: Parem de fer l'imbècil i canviem el món, doncs?
- A: Vinga. (*Ordinador.*)
- R: Com està el programa?
- A: Lent. La informació d'Edèn és descomunal. Per publicar-la tota trigarem dies.
- R: Jo m'enfado si el meu ordinador triga més de deu segons en estar a to; et penses que tinc paciència per aguantar dies perquè es descarregui Edèn, i a sobre tenint un govern olorant-me el cul? No. Passo.
- A: No hi ha cap altra manera. Són milers de giges de gravacions, documents, enregistraments...; aquí hi ha més vida que la que la gent es creu haver tingut.
- R: Ja..., doncs no pot ser.
- A: Doncs no tens opció, has de tenir paciència.
- R: Doncs ha de ser-hi.
- A: Fa deu minuts no semblaves tenir pressa per res, es pot saber què et passa?
- R: Clar que en tinc. Què sabies tu d'Edèn, quan hi vas entrar?
- A: Sabia que era el lloc on s'amagava tot.
- R: I volies descobrir-ho?
- A: Descobrir-ho. Sí.
- R: I quina informació creus que tenen ells?
- A: Ells ho saben tot sobre nosaltres.
- R: I nosaltres ens hem escapat d'Edèn, i saps què vol dir?
- A: Que ens persegueixen, però...
- R: Tot aquell que es negui a la felicitat ha de desaparèixer. Els infeliços no ens podem propagar, no podem caminar, parlar, expandir-nos és impossible, som una amenaça. Tenim sort que de moment no saben que estem passant tota la informació als castigats i també als d'Edèn, però si no ho saben ja ho sabran aviat.
- A: D'acord.

- R: Així que treu potència del servidor com sigui. Ho saps, oi? Tu i jo demà al matí segurament estarem morts. No existeixen delinqüents al paradís.
- A: Vas dir-me que estariem segurs en aquest pis.
- R: Alguna cosa havia de dir-te.
- A: Tot ho hem fet a través de Thor, les trucades, les filtracions, tot.
- R: Ui, sí.
- A: Ui sí què? No ens salvarà però segur que trigaran en agafar-nos.
- R: Edèn sap on has estat durant tots els anys de la teva vida, sap quin és el teu menjar preferit i les dades de totes les dones i homes amb qui has tingut relacions sexuals. Jo estava treballant dins la part més selecta d'Edèn i ara soc la traïdora més buscada d'aquest puto país. Thor fa que triguin més en descobrir-nos, i ja. En el moment en què vas entrar allà havies de saber que t'estaves ficant a la boca del llop. Estem filtrant tota la informació secreta que he robat i hem de ser realistes. Així doncs, si cal tallem els cables del pis del costat i els connectem per duplicar el ritme de la descàrrega i triplicar-la si és possible. Mira'm.
- A: Què?
- R: Mira'm als ulls.
- A: No.
- R: Tens por que et violi?
- A: Sí. No. Deixa'm.
- R: Escolta. És hora que els homes accepteu les conseqüències dels vostres actes d'una vegada i ara no hi ha marxa enrere, no hi ha la possibilitat de fer-se enrere. Així que mira'm als ulls. Què hi veus?
- A: Edèn.
- R: I li tens por?
- A: Sí.
- R: Imagina't totes les coses que he vist. Perdona'm. Et necessito i ara tu també em necessites a mi. Edèn és cruel i tenim l'oportunitat de canviar-ho. Amb mi estàs segur, t'ho prometo. *(Es fan un petó.)*
- R: Ets valent?
- A: Sí.
- R: Doncs com que els dos som llestos i valents aconseguirem enderrocar-los. Les coses poden canviar. Digues-ho, amb mi. Les coses poden canviar.
- A: Les coses poden canviar.
- A i R: Les coses poden canviar. *(Telèfon.)*
- R: T'he dit que desconnectessis el telèfon de seguida que ens hem escapat.

- A: I ho he fet. Està desconnectat. Inclòs el xip, mira, el tinc aquí.
- R: Contesta.
- A: Ho dius de veritat?
- R: I tant que ho dic de veritat.
- A: Sí? No sé de què m'està parlant. D'acord. Ens tenen. Venen. (R plora.)
- A: Es pot saber què et passa?
- R: No estic preparada per morir tan jove, hòstia.
- A: Què?!
- R: Ho has arruïnat tot, no ha servit de res. No has servit de res.
- A: Què jo ho he arruïnat tot, idiota? Ets tu la que ha provocat la persecució, ets tu la que em va agafar de la mà i m'ha portat a casa seva i m'ha tingut com un esclau i ara no et posis a plorar com una nena. Ets tu la que volia jugar a fer trucades a l'elit en comptes d'accelerar la descàrrega, sabent que ens estaven olorant la sang. No he parat de treballar o sigui que..
- R: Si no t'hagués agafat t'haurien matat abans que tinguessis temps ni de saber on cony ets. Et penses que no t'esperàvem? Et penses que no portem mesos anant darrere teu? Vas i entres a dins d'Edèn pensant que en pots tornar viu: molt intel·ligent, sí! El millor informàtic del món, doncs el millor informàtic del món es pensa que pot entrar a la casa que roba sense que disparin amb una escopeta. Miraculosament feia temps que estava pendent de tu i vaig ser la primera en veure't. Així que dona'm les gràcies perquè ja series un tros de carn podrida si no fos per mi.
- A: Ui, sí! Moltes gràcies, mala puta, moltes gràcies. En comptes de morir ahir gràcies a tu moriré avui, et dec totes les coses de la meva vida. Gràcies de veritat, gràcies.
- R: Teníem l'oportunitat, d'acord? Això hauria pogut ser històric. La informació secreta de tot el món s'hauria revelat. Hauríem pogut provocar una revolució. No em diguis que no era el que buscaves. Jo més que ningú sé tot el que li amaguen, a la gent, ho he viscut. Hem tingut l'oportunitat de repartir el poder i no em tornis a dir que ploro com una nena.
- A: No es pot canviar el món d'un dia per l'altre. El teu problema és que et penses que per haver arribat a algun lloc pots fer que tothom pensi com tu. La societat és lenta i la gent és feliç, així és com ho vol Edèn i tu i jo no podem canviar-ho.
- R: Has estat pensant sempre això?
- A: Sí.
- R: D'acord (*atura la descàrrega*). Doncs ja està. Ens rendim. Esperem que vinguin, què trigaran? Cinc minuts? Què t'han dit, exactament? Vols fumar-te un últim cigarro, vols fer l'amor, què et ve de gust? Si ara tinguessis l'oportunitat de no morir-te què demanaries?
- A: No et pensis que podràs manipular-me.
- R: No ho penso.

- A: Què insinues?
- R: No insinuo res. Ho dic. Ara, per primer cop a la teva vida tens l'oportunitat de saber que quan tornin a sonar les campanes ja estaràs mort. Ara ja ets lliure, has intentat fer lliure la gent a través del coneixement però ara et moriràs i és meravellós i digues, què vols?
- A: Torna a engegar el programa.
- R: Torno a iniciar la descàrrega?
- A: Sí. No. Para de jugar amb mi.
- R: Som molt poques les persones que assumim les conseqüències dels nostres actes fins a l'última instància i prou m'ha costat ser un càrrec d'Edèn. Quan hi creia, quan vaig ascendir recordo que anava caminant pels passadissos i tothom em mirava, odiaven que els manés. Tothom pensava: segur que deu mamar al líder, si no què hi fa aquí aquesta, manant-me? Però no es pot dir que a la nostra societat idíl·lica algú pensa malament, no et pots queixar de res i tot està enfangat de merda fins a les celles i tot ho han provocat homes racionals i intel·ligents i cultes que actuen sempre amb l'ajuda de la raó i la consciència. Merdes.
- A: Estalvia't aquest discurs victimista i pamfletari, d'acord? I perdó?! Assumir les conseqüències?! Ets tu la que s'ha posat histèrica quan li ha caigut l'evidència a sobre. Les coses funcionen així. Mai no hi ha hagut una revolució gratuïta...
- R: I apareixes tu. Uns quants intents d'atac als serveis secrets i després d'anys buscant-te et trobo i t'investigo i, a diferència dels altres, penso per què ho fas. Penso que alguna cosa podrida hi ha al meu entorn que pot estar millor i tapo la informació descoberta mentre et segueixo investigant...
- A: Quants cops t'has jugat la vida per mi?
- R: ...Però nosaltres som massa forts, tu no trobes res. Dediques la teva vida sencera a trobar uns codis que et regalo al conèixer-te. Jo he malgastat tota la meva vida en una idea. La felicitat eterna: quina porqueria. Si tu fossis tan bo com dius ser hauria valgut la pena.
- A: M'han bloquejat el servidor dues vegades! Saps què? ME LA SUDA. Porto dies sense menjar i només faig que estar davant de l'ordinador lluitant contra un govern i com a molt follar de tant en tant i saps què? No em poses. Ets lletja del cagar i me la suda el teu pla humanitari per aconseguir que tot el món visqui sense secrets. El món té secrets i n'ha tingut sempre, hòstia! I ni tu ni jo som ningú, tu i jo som escòria, com tothom, i ara ja no s'hi valen cap de les teories sobre el que necessita la humanitat, tu no ho saps, no pots exigir-ho! Jo n'estic fins a la polla i saps què et dic? Veus? Veus aquest ordinador? Veus aquesta puta finestra? Doncs la faré volar pels aires i tu aniràs al darrere.
- R: Sí? Com? Si no podries ni aixecar l'ordinador.
- A: Atura-ho. Para, para de burlar-te del meu físic, d'acord?
- R: No tornis a utilitzar la frase «plorar com una nena» o et rebento la cara. Que espantada que estic..., hòstia, ajuda'm.

- A: Estàs boja. Completament boja i necessito que et calmis perquè si tu no et calmes jo tampoc em calmaré i si ningú dels dos està calmat això serà un caos i no pot ser, no podem permetre-ho, hem de defensar-nos, hem de mantenir la calma, hem de ser més intel·ligents. Necessitem un pla.
- R: Calla! Ja no importa.
- A: Què fem amb el programa?
- R: Te la suda el programa, ja ho has dit.
- A: Vine. Perdó. No sé per què hem de morir per això, no entenc per què la informació no pot ser lliure. Jo només volia ajudar la gent, volia posar-me en joc per una idea i comencis com comencis acaba sent menys del que esperaves. Jo també necessito ajuda.
- R: Doncs ajudem-nos.
- A: Tinc por.
- R: És clar que en tens.
- A: Com ens mataran?
- R: Els càstigs d'Edèn imiten els de la inquisició. És una de les coses que hem filtrat. Havíem filtrat.
- A: Te'n rius de mi.
- R: No. El llit de Judes, la serra, la pera tu, la cadira per mi...
(A se separa i va corrent fins a la cuina, se'l sent obrir calaixos.)
- R: Para, para, era broma.
- A: Què?
- R: Era broma. Vull dir..., perdó, no ha estat adequat.
- A: No, no ho ha estat.
- R: Ho sé.
- A: He estat a punt de tallar-me el coll!
- R: Amb un ganivet, sí. Per això t'he aturat, evidentment.
- A: Ets una sociòpata.
- A: Suposo que hi ha varies opinions al respecte. A mi ningú me n'ha comentat mai res. Vindrà un agent secret i amb un silenciador ens matarà i ningú sabrà mai res de nosaltres.
- A: Com ets capaç...
- R (*imitant-lo*): Com ets capaç, com ets capaç. Moriries de totes maneres. (A agafa l'ordinador amb les dues mans.) Què fas amb l'ordinador?
- A: Si hem de morir de totes maneres com a mínim vull fer-te mal.
- R: Ja..., escolta no crec que sigui bona idea.
- A: Ja no importen les bones idees. El món està pirat. Ningú valora res. La gent es mata per plaer i fa tanta por sortir al carrer com quedar-te a casa, el món està acabat i no importa una merda si tinc o no tinc una mala idea.

Des d'un altre lloc.

VEU D'X: Són al carrer Àliga, 39, 7è 3a. Són ells dos, no van armats. Quan acabis amb ells neteja just com per la pudor, o millor procura ser net. Porta'ls aquí perquè els cossos no es podreixin i molestin els veïns. T'esperem.

Al pis.

R: Una cosa..., amb la descàrrega aturada la informació que s'hagi passat pot ser filtrada, no? Sí, oi?

A: Sí.

R: Així doncs... què? Per treure-la a la xarxa quan de temps necessites?

A: Gens.

R: Doncs mou-te.

A: D'acord. *(Torna a teclejar.)*

R: Per cert. El pròxim cop que se t'acudeixi amenaçar-me t'agafaré la nou del coll i te l'apretaré el suficient com perquè t'afoguis lenta i dolorosament abans de deixar-te i tornar... *(Piquen a la porta.)*

A: Necessito que facis temps. En necessito molt poc però en necessito una mica.

R: D'acord.

A: I doncs?

R: T'estic donant temps.

A: No. Mentida. Vull dir que sí, que el que estem tenint ara és temps però no em referia a això. Vull dir que no em referia a que et quedessis impàvida i cagada a la cadira.

R: Perdó, és que és el primer cop a la vida que sé que quan obri una porta em mataran, no se com gestionar-ho.

A: És casa teva. Tu ets l'experta. Tu hauries de saber molt millor com gestionar aquesta situació.

R: Ja. Sí. Soc més forta. Soc més llesta.

A: Baixa els fums, princesa. Vinga. A la merda. *(A agafa l'ordinador i el tira per la finestra.)*

R: Què fas?

A: Abandono.

R: Què vols dir?! *(Se sent un crit des de fora.)*

A: Una cosa. Mira per la finestra.

R: No pot ser *(se'n va)*. No ho entenc. No hi ha ningú a la porta.

A: Una cosa. Està mort.

R: No.

A: Sí, sí que ho està.

- R: Sí, vull dir que sí que ho està però el tema és que...
- A: L'ordinador li ha reventat el cap, té el crani repartit al llarg de la carretera sencera. Jo això tampoc sé com gestionar-ho.
- R: Era ell.
- A: Què?
- R: Era l'assassí d'Edèn. El d'aquesta zona.
- A: Teniu assassins per zona?
- R: No hi ha criminals al paradís.
- A: I ara què fem?
- R: S'havia descarregat la informació?
- A: Un 40%.
- R: Suposo que és el que toca.
- A: Què vols dir?
- R: Això que s'hagi revelat menys de la meitat de la informació...
- A: Suposo.
- R: La gent ha de saber a mitges.
- A: I ara, què fem?
- R: Esperar.
- A: Esperar què? A qui?

||

DEMÀ

de Diana SEGURA

PERSONATGES > INTÈRPRETS

INFERMERA > Ariadna FRÍGOLS

NOI > Marc JOY

So d'unes passes. De fons se sent una màquina cardiorespiratòria. S'obre la porta. El so de la màquina respiratòria se sent més fort. So de tancar la porta.

INFERMERA

Llàstima que no hagi volgut menjar-te el tros de carn, era un bon filet de carn per ser un hospital públic. Aquestes coses no passen tots els dies...

NOI (amb la veu tractada)

No tinc gana.

INFERMERA

És curiós, oi? De cop i volta, el teu cos es converteix en un ninot, un ninot farcit de persona; en un tros de carn i os inservible; i et porten un filet de carn per sopar?

Per cert..., avui el teu pare no ha vingut en tot el dia. Se'l veu tan trist últimament. L'altre dia em va dir unes coses... Em va dir que sempre havia volgut que tu fossis futbolista. Però si a tu no t'agrada el futbol!

NOI

Ja no.

INFERMERA

Així, li vaig dir: «Ja no, ja no, ja no li agrada el futbol, ja no li agrada res!». No sé en què devia estar pensant aquest home, potser en els diners, la felicitat... Però en què deu pensar ara? Què voldrà que siguis ara? Potser, amb el que t'ha passat, et deixarà triar el teu futur. I heu tornat a parlar? Bé, és igual... Però, per favor, no ets facis escriptor. Odio els escriptors que expliquen les seves misèries. Odio aquelles biografies melodramàtiques de persones que abans eren egoistes i cruels amb tothom i, degut a un accident, es queden mig mortes, enllitades per sempre a una puta màquina que respira, parla, menja, pixa, caga i pensa per elles. Perquè tu ja no serveixes per res! Després de superar tot el patiment que provoca aquesta visió del món, del patiment físic, del patiment psíquic, del patiment emocional i de tots els patiments que l'home ha inventat; després de tot això: ho escrius, la gent ho llegeix i es commou. El paralític guanya molts diners, troba el sentit a la vida altre cop! I, després, ja està: o el paralític es suïcida i un altre ho escriu o la gent s'oblida del paralític i ja està! Però encara que tinguis molts diners, tu seguiràs menjant els filets de carn a través d'una palleta de plàstic mentre et regalima la bava coll avall que algú t'haurà de netejar, és clar! Seguiràs necessitant algú que et renti el cul i et bellugui del costat dret al costat esquerre i del costat esquerre al costat dret perquè no es podreixi el que ets. Aquest mig cos mort i brut de vida, una persona trencada per la segona vèrtebra als quinze anys ja mai

més és persona, és el record del que era i mai serà. I, com tots els records, t'aniràs cobrint de pols; i la gent quan et miri ja no voldrà veure en què t'has convertit. En què t'ha convertit el temps podrit del teu cos, incapaç de viure ni de deixar viure els altres.

NOI (*rient*)

I què faria la gent com tu, llavors? Saps què és el pitjor de tot això? Que tu pots moure't i no ho fas. Que tu pots viure i no ho fas. Perquè els paràsits sou així, viviu a expenses dels altres, rossegant les misèries dels altres perquè la vostra és encara pitjor. No t'ho he dit mai però... quan no te n'adones, a vegades, t'observo, et vigilo, et contemplo, i com un mussol, en silenci, et miro. Porto observant-te tots aquests mesos, des que vaig arribar aquí, ara fa un any que t'observo. Quan em parles, quan em mires, cada dia que vens aquí des de ves a saber on; t'observo. Com em parles, com em mires, i veig les coses que tu veus i voldria arrancar-me els ulls per no veure com veus tu, però no puc, estic tan paralitzat com tu; i t'imagino en acabar el torn sortint d'aquí, traient-te l'uniforme i posant-te l'altre, el de «dona desgraciada»; anant cap a casa, sola, a una casa buida, tan buida com aquesta habitació, i vas cap a casa sabent que no t'espera ningú; això sempre allarga el teu camí de tornada, t'ho veig als ulls cada dia que em dius: «fins demà»; i tornes cap casa i recordes que no t'esperarà mai ningú i tens por que el món et caigui a sobre i obres la porta i el món et cau a sobre i tota la merda torna, tota la culpa torna, fins a convertir-te en el monstre que tots duem a dins; i t'imagino allà, al replà de casa teva, a punt de tornar-te boja, a les fosques, com una ombra, incapaç de creuar el passadís, incapaç d'entrar al menjador, incapaç d'entrar a la cuina i de cuinar per a tu, perquè cada racó d'aquella casa et recorda que abans tenies una vida! (*Pausa.*) Segur que moltes nits, quan estàs a casa, ets d'aquelles persones que escolten la ràdio, aquells programes on la gent pot trucar per explicar-se les desgràcies i sentir-se una mica menys infeliços amb ells mateixos. Saps de quin tipus de persones et parlo, oi? Segur que sí... Per a tu el món s'ha convertit en un lloc tan estrany que ja no pots ni tornar a casa ni fugir enlloc. Estàs sola i buida, tant que a vegades fas pudor de podrida; per això sempre tornes, cada dia tornes. Ets el meu paràsit. Ets el meu paràsit preferit.

INFERMERA

Hauries d'haver perdut la llengua, també, a l'accident. El qui la va recollir entre la sang i la merda no sap el mal que m'ha fet. La meva última nit aquí i em toca passar-la al costat d'un *niñato* que, per fer la gracieta amb els amics, es fot, amb la moto, en sentit contrari a l'autopista i es queda desgraciat per tota la vida. I ara fa molta pena veure un noi així, però, en el fons, no deixes de ser un *niñato* insolent com tots els altres nois de la teva edat. T'ha donat temps a descobrir una dona en un petó?

NOI

Sóc verge, si és això el que preguntes! (*Pausa.*) Per què has dit que avui és la teva última nit aquí? On vas demà?

INFERMERA

He perdut el judici i demà me'n vaig a la merda. Demà, catorze anys de la meva vida se'n van a la merda. Demà, catorze anys de dedicació absoluta se'n van a la merda i jo amb ells.

NOI

Ho sento.

INFERMERA

Jo no. Aquella maleïda dona no va morir per culpa meva. Jo no vaig fer res. Absolutament res. Simplement, aquella dona havia de morir aquell dia. Simplement. Aquella dona no va morir per culpa meva. Havia de morir. Jo no vaig fer res. Simplement.

NOI

Ho sé.

INFERMERA

Què pot saber un noi de quinze anys? Què pot saber un nen? Un nen... «Ja t'ho vaig dir» —això, quan ets mare, es diu molt—. La teva mare et deia aquestes coses? Si vols, ara, avui, t'ho puc dir jo. Com si haguessis fet una dolenteria però jo estigués orgullosa de ser la teva mare. I renyar-te amb paraules boniques per ensenyar-te el bé i el mal de les coses. I renyar-te sense paraules boniques per ensenyar-te el bé i el mal de les persones. Perquè tu poguessis ser un bon noi i jo pogués ser una bona mare. Si vols podem jugar a això, avui.

NOI

Sempre perdo a tots els teus jocs.

INFERMERA

No és veritat. Et rendeixes molt aviat. No tens esma. Aquest llit t'ha tornat covard. (*Silenci llarg.*)

NOI

No vull que te'n vagis. No tens dret a anar-te'n. Si te'n vas, ja te'n pots anar a la merda! Ves-te'n, si vols; però jo em quedaré aquí. Exactament com estic ara. Exactament com em veus ara. Exactament com m'has deixat... I hauré de veure com el món segueix. Hauré de veure com la resta del món segueix, mentre el meu cos trencat s'ho mira tot amb ulls d'estàtua. El meu món no es mourà ni un centímetre. Ja no hi haurà costat dret ni costat esquerre. I el meu cos es podrà sense l'ordre lògic del pas del temps; i deixaré passar els dies, però els dies passaran indiscriminadament; i jo ho hauré de veure. I només tinc quinze anys i no veuré res més que això i no coneixeré res més que això. Mentre tu intentis oblidar tot el que ha passat, jo seguiré, seguiré podrint-me, sent la façana d'aquesta casa on ja no hi viu ningú. Sense tu, soc una persona deshabitada. Si te'n vas, ves-te'n a la merda! (*Silenci.*)

A vegades, quan no hi ets, miro la màquina, la màquina que em substitueix i que viu per mi; i l'envejo. Malgrat ser una màquina, l'envejo perquè ella fa tot el que pot fer; i l'envejo. Jo vaig contra natura. Ho veig als ulls del meu pare però en tu no, tu no em mires amb llàstima. Tu ets l'única persona que no em mira amb llàstima. Tota la crueltat que escups per la boca només és la tendresa que no has pogut donar als altres i s'ha quedat dintre. Estancada. Podrint-se en silenci, com jo sota aquest llençol de marbre; perquè viure et fa tant de mal com a mi. Tu has estat al meu costat des del primer dia. Des del dia que la meva vida va canviar, la meva vida va canviar per sempre. Aquell dia vaig deixar de ser un nen per convertir-me en el que mai ningú hauria de conèixer. Tinc quinze anys i estic mort. Ningú hauria de poder matar ningú. Tothom hauria de morir vell i content, però tu has fet justícia. Aquella dona va atropellar la teva filla i després tu vas deixar morir aquella dona. Allà mateix. Amb paciència. Amb consciència. Amb respecte. Malgrat que hagués mort la teva filla.

Allà mateix tu vas fer justícia. Als teus braços. Vas deixar morir aquella dona. Simplement. Vas deixar morir una dona. Vas deixar morir. Simplement. (*Silenci llarg.*)

INFERMERA (*que es treu la bata d'infermera*)

Els fills haurien de veure morir els pares i no a l'inrevés... Avui la Clàudia faria vint anys...

NOI

Ja ho sé..., per això volia sopar amb tu aquesta nit. (*Pausa.*)
Isabel...?

INFERMERA

Què?

NOI

A vegades m'he fet una palla pensant en la Clàudia.

INFERMERA

Què!?

NOI (*rient*)

Au, va! En el fons segueixo tenint quinze anys! A qui li pot fer mal la palla d'un noi de quinze anys? No t'enfadis... Saps? Tens pinta d'haver sigut molt guapa. Segur que la teva filla també ho era. A més, fer-me-la..., fer-me-la..., no me l'he fet... Però a vegades penso en aquestes coses... (*La infermera mig somriu. Pausa llarga.*)

INFERMERA

Albert, no t'estaràs fent una altra palla?

NOI (*mig rient*)

No... Ara estem al cinema... I t'agafo de la mà i et dic a cau d'orella: «T'estimo». (*El so de la màquina cardiorespiratòria continua sonant plàcidament.*)

||